
ÆDES CHRISTI
in Academia Oxoniensi

G. Vigfusson
[illegible]

ÓLÁFS DRÁPA TRYGGVASONAR.

FRAGMENT UR "BERGSBOKEN."

AKADEMISK AFHANDLING,

SOM MED SAMTYCKE AF

VIDTBERÖMDA FILOSOFISKA FAKULTETEN I UPSALA

FÖR ERHÅLLANDE AF FILOSOFISK DOKTORSGRAD

TILL OFFENTLIG GRANSKNING FRAMSTÄLLES

AF

HJALMAR GULLBERG,

FILOS. KAND., VERML.,

Å MINDRE GUSTAVIANSKA LÄROSALEN DEN 21 MAJ 1875
KL. 10 F. M.

LUND 1875,
FR. BERLINGS BOKTRYCKERI OCH STILGJUTERI.

Min älskade Fader

Häradsskrifvaren och Riddaren

KNUT GULLBERG

tillegnas dessa blad.

Óláfs drápa Tryggvasonar

efter "Bergsboken" utgifven

af

Hjalmar Gullberg.

Föreliggande dråpa finnes som handskrift endast i den å Stockholms kongl. bibliotek förvarade s. k. Konungabók af Bergi ábóta ("Bergsboken"), en större, åtskilliga pergamentshandskrifter innehållande skinnbok, som under signaturen N:o 1, fol. beskrifves i Arvidssons "Förteckning öfver kongl. bibliotekets i Stockholm isländska handskrifter". Efter Olof Tryggvasons saga, som slutar på sidan 111^{b}, vidtager dikten "Rekstefja" och närmast derefter, sid. 112^{b} något före midten af första spalten, förevarande sång, som med 9 rader sträcker sig in på andra spalten af sid. 113^{a}. Båda dessa dikter samt åtminstone slutet af Olof Tryggvasons saga äro skrifna af samma hand med ganska prydlig stil. Att emellertid skrifvaren icke alltid varit lika bekant med innehållet af hvad han nedskref som med sjelfva skrifkonsten, derom vittnar, utom de mångfaldiga, i hög grad korrumperade ställen, som i denna sång förekomma, hans egen naiva bekännelse, hvilken finnes vidfogad slutet och har följande lydelse: "Guð fyrirláti mér at ek klóraði svá illa ok rangt ok svá síra Guthormr". (Gud och pastor Guthorm förlåte mig, att jag klottrade så illa och galet).

Mellan de båda blad i "Bergsboken", på hvilka Olofsdråpan [1]) är skrifven, synas tydligt de smala inkanterna af tvenne

[1]) Då vi, för omvexlings skull, någon gång begagna oss af denna benämning, förstå vi dermed den af oss behandlade dråpan om Olof Tryggvason. Som bekant finnas tvenne andra dråpor om samme Olof, författade af Hallfred Vandrædaskald.

andra blad, som antagligen blifvit af en eller annan anledning bortskurna. Emellertid förefaller det mindre troligt, att mer än det ena (kanske det, af hvars marginal ett bredare stycke återstår) innehållit till dråpan hörande text. Då nemligen de båda fullständiga spalterna, man har qvar, till samman omfatta ungefär 19 $^1/_2$ strofer, och ett helt blad sålunda skulle upptagit c. 39, blefve längden 27 $^1/_2$ + 39 d. v. s. c. 67 strr., hvilket antal något så när motsvarar den för dråpan vanliga längden. Genom att antaga, att båda bladen innehållit dråpatext, erhölle man deremot c. 106 strr., ett antal, som, ehuru icke otänkbart, dock skulle öfverstiga det högsta, man hittills haft sig bekant, då nemligen Lilja, som är den längsta af våra från forntiden bevarade dråpor, endast har 100 strr. Möjligt är ju, att skrifvaren, i förtreten öfver en felskrifning eller plumpning, sjelf skurit bort det ena bladet, och det andra längre fram i tiden fallit offer för någon nyfiken granskares knif. Också står nere i kanten på sid. 112^b 'vantar í', skrifvet väl ungefär på 1600-talet. För vår åsigt talar dessutom den omständigheten, att mellan bladen 119 och 120 i ”Bergsboken” finnas äfven lemningarne efter ett bortskuret blad, ehuru sammanhanget är fullkomligt ostördt. Vare emellertid härmed huru som helst, så mycket kan väl i alla fall anses konstateradt, att vår dikt i sitt ursprungliga skick varit en till omfånget ganska ansenlig dråpa, som, i likhet med andra dikter af detta slag, antagligen bestått af en inledning (upphaf, inngangr), en mellandel (stefjabálkr), hvilken haft flere af ett bestämdt antal strofer bestående och genom ett stef från hvarandra skilda underafdelningar (stefjamál), samt en afslutning (slœmr eller niđrlag.) Af dessa delar synes hela ”stefjabálkr” hafva gått förlorad med det bortskurna bladet, likasom ”inngangr” och ”slœmr” väl icke heller qvarstå oafkortade. Efter dessa förutskickade upplysningar bör det icke förefalla någon underligt, att vi, i öfverensstämmelse med öfverskriften i texten, kalla detta qväde dråpa, ehuru den för dylika sånger karakteristiska ”stefjabálkr” saknas.

Olofsdråpan utgafs för första gången år 1832 af Sveinbjörn Egilsson i en inbjudningsskift till den högtid, Bessastada skola på Island firade med anledning af Konung Fredrik den Sjettes födelsedag. Det lilla arbetet, som endast omfattar 22 små oktavsidor, är tryckt på ofvannämnda skolas bekostnad i Vidö

Kloster [1]). Med de förändringar, som voro en följd af anslutningen till en nyare ortografi, men i för öfrigt nästan oförändrad form har dråpan sedermera intagits i "Oldnorsk Læsebog, udgiven af P. A. Munch og C. R. Unger, Christiania 1847".

Frågan om hvem författaren varit och om tiden för dess författande har, oss veterligen, ännu icke blifvit nöjaktigt utredd. Egilsson (se Boðsrit [2])) sluter sig obetingadt till den uppgift, som lemnas oss i öfverskriften, då det heter: "Hallfreðr orti Vandræðaskáld." Vigfússon förnekar på det bestämdaste möjligheten af att erkänna Hallfred som Olofsdråpans för-

[1]) Vid citater af nämnde bok begagna vi i det följande, för korthetens skull, namnet "Boðsrit".

[2]) Då Boðsrit icke är lätt att tillgå, tro vi oss göra läsaren en tjenst med att på detta ställe ordagrant anföra det väsendtligaste af Egilssons derur hemtade yttrande om sången i sin helhet: "Saga Olafs Tryggvasonar kvedr skírt á, ad Hallfredr Vandrædaskáld hafi ort tvær drápur um Olaf konúng: adra þann vetr, sem hann var skírdr í Noregi, hina, einu ári eptir fall Olafs konúngs. Hvórugt þessara kvæda er til allt, en allmörg erindi úr bádum finnast í Olafssögu, Heimskringlu og Fagrskinnu; hefir fyrri drápan ei gétid um annad, enn um uppvöxt Olafs í Görđum, hernad hans í Austrvegi og Vesturlöndum, og hvörsu hann komst til ríkis í Noregi; hin sídari hefir einkum verid greinileg um Svoldarorustu og sagnir manna um fall Olafs konúngs. En drápu þeirrar, sem prentud er á þessum blödum, gétr hvörgi, þad ek til veit, í nokkuri sögu; þyki mér líklegt, ad hún sé kvedin þeirra sídast: því í 27. erindi bendir til, ad fleiri skáld hafi þá verid búin ad kveda um Olaf, og í 20. erindi segir skáldid med glöggvari og vafaminni ordum, enn í fyrri drápunni, hvad han vissi sannast til Konúngsins seinast. Ad þessi drápa sé gérd í Islandi, og einkum fyrir Islendínga, þyki mér sem ráda megi af því, hvörnig skàldid kémst ordum ad um kristnibodid hér í landi í 13. og 14. erindi. Ad þad skáld, sem kvedid hefir Rekstefju (hvört sem þad hefir verid Markús lögsögumadr Skeggjason, eda Steinn skáld Herdísarson, eda Steinn prúdi Skaptason), hafi stælt eptir þessari Olafsdrápu þykir mér eigi ólíklegt, því þrádrinn í bádum kvædunum er allr hinn sami framan af, og stöku þánkar og ordatiltæki söm eda svipud, líka sýnist stefid í Rekstefju tekid úr þessari drápu (str. 11[6]). — — — — Hra. Kateket ok yfirkénnari Þorgeir Gudmundsson skrifadi drápuna eptir þessari skinnbók, — — — — og sendi mér afskrift af henni nokkru sídar; gat hann þess um leid, ad tvö blöd hafi vantad í bókina á eptir 16. erindi". — — — — Till fullständigande af det anförda nämna vi äfven de resp. strofer, inom hvilka de påpekade likheterna dråporna emellan skarpast framträda, nemligen betr. gången i framställningen jfr Olofsdr. 3—12: Rekst: 2—11, och betr. likhet i uttryck och vändningar jfr. Olofsdr. 2, 5, 8, 10: Rekst. 1, 5, 4 8.

fattare. I företalet (sid. XIII). till "Fornsögur, herausgg. von G. Vigfússon und Th. Möbius, Leipzig 1860" säger han nemligen: "Die in der Bergsbók (cod. reg. Holm. 1. fol.) erhaltne und von Sveinbjörn Egilsson 1832 herausgegebene Olafsdrápa ist späteren Ursprungs und nicht von Hallfred". Men då dessa ord, såsom nämnda endast i förbigående, beklagligtvis icke åtföljas af någon närmare redogörelse för de skäl, som legat till grund för deras uttalande, kunna de ej heller tilläggas annat än en helt subjektiv betydelse. Vidare har Svensson i inledningen till "Hallfreds Saga. Öfversättning jemte anmärkningar, Lund 1864" härom yttrat sig på följande sätt: "I Bergsbók förekommer en dråpa om Olof Tryggvason, hvilken tilläggges Hallfred. Men då den ingenstädes nämnes i hans saga och är mycket olik hans öfriga sånger, kan den väl knappast anses vara författad af honom. Måhända har hans son, som också kallades Hallfred Vandrædaskald, diktat den."

För egen del våga vi ej uttala någon bestämd åsigt i frågan; uppgiften i öfverskriften är onekligen svår att helt och hållet förbise, men å andra sidan vill man gerna med Svensson instämma deri, att då sången icke finnes omnämnd i Hallfreds saga och föga liknar de deri förekommande, om skaldens trotsiga skaplynne vittnande diktprofven, den sannolikt är författad af någon annan, troligen föga yngre skald. Saknaden af u-omljudet (strr. 10^4, 17^6, 18^6), användningen af den gamla formen Áláfr (str. 3^4) samt iakttagande af skilnad i uttalet mellan æ och œ [1]) skulle väl hänvisa författandet till en tid, som icke kan falla senare än inom 1100-talet (jfr. Eyrbyggja saga, herausgg. von G. Vigfússon, sid. XXXVII, samt Konr. Gíslason, Oldn. Formlære § 68.).

Ehuru det från början varit vår afsigt att egna särskild uppmärksamhet åt de metriska egendomligheter, som i denna sång förekomma, äfvensom att lemna en mera utförlig redogörelse för de vid behandlingen af den samma följda grunder m. m., har dock, med fäst afseende på närmaste ändamålet med vårt arbete och den för det samma utstakade tiden, tanken

---

[1]) Aðalhendigarne mætti — sættar 1^4, fœtr — bœta 16^4, hættastr — sætti 20^2 och mera direkt skothendingen mærr — fœri 8^7 tyckas vara exempel, som utvisa, att en sådan skilnad verkligen iakttagits.

härpå måst öfvergifvas. Vi inskränka oss derföre till meddelande af ännu några få upplysningar af vigt.

Textaftrycket är afsedt att vara så nära öfverensstämmande med originalet, som ske kunde, med de typografiska hjelpmedel, som stått oss till buds. Dessas otillräcklighet har emellertid nödgat oss att upplösa de talrika förkortningarne, hvilka vi betecknat med kursiv stil [1]).

Skrifvaren har ej gjort skilnad mellan z och det egendomliga beteckningssätt för r, hvilket användts i synnerhet efter bokstäfver med åt höger rundad form; för att bibehålla det i handskriften tvetydiga hafva vi på alla hithörande ställen begagnat ꝫ. Bokstäfverna u och y äro någon gång, isht. mot dråpans slut, svåra att åtskilja; fövexling är äfven möjlig mellan e och ę samt mellan ʀ och iꝫ.

Vidare förtjenar anmärkas, att str. 23, enligt Egilssons förslag, fått intaga den plats, str. 22 har i handskriften. Derjemte fästes uppmärksamheten på, att str. 27 befunnits till den grad korumperad, att den icke kunnat i den normaliserade texten upptagas.

Den slutet vidfogade ordlistan, som utgör ett ungefärligt motstycke till den i Íslendingadrápa (utg. af Möbius 1874) befintliga, är företrädesvis ämnad att begagnas vid metriska och grammatikaliska undersökningar. I denna egenskap torde den väl icke ensam för sig hafva något vetenskapligt värde, men om, såsom man har skäl att hoppas, Möbii föredöme skall vinna efterföljd af kommande utgifvare, kan den möjligen bli ett litet ”strå till stacken”.

Slutligen är det oss en kär pligt att här uttala en varm tacksägelse åt de vänner, som genom välvilligt tillmötesgående bidragit till underlättande af vårt arbete: Hrr. Docenten Gustaf Cederschiöld, som verkstält afskriften ur Bergsboken, samt e. o. Biblioteksamanuensen Carl af Petersens och Kandidat Sven Söderberg, hvilka biträdt vid korrekturläsningen.

---

[1]) När pp någon gång (ss. i *gre*ppr och yppa 26[7]) skrifvas sammanträngdt, så att de båda närmaste strecken flyta i hop, har detta ej särskildt anmärkts.

Handskriften.

Olaff dʒapa tryggua sonar er
halfredʒ oʒtí uandʒæda fkalld [1])

Yfir [2]) hilldíng biđ ek alldar einn hʒođ tǫlu
beinar. mer þannʒ [3]) meſtom ſtyrir mętti huerrar ęttar
þui at ueglyndum uanda uín þínum ſkal ek rinar brag
þeim er biartleyg fargʒum bard otta gud drottinn
Mętr [4]) hefir mínna latid mík ſtol konungr ſolar. ſníallr
en ſomdi þolli ſuerd elf bʒagar uerda. þo uil ek þottar
ſkyia þeim en [5]) engr uar beima. elldueitandi itrom
alfridʒi lof ſmida. Nefndʒ uar ungʒ ſa er eſndi
yta uoʒdʒ j goʒdum ęſki balldʒ uid alldir. olafr fyrir mer
ſtala. elld ſtockum ſak [6]) ecki oll hygdi uel ſníollum
haff nema hilmí iofra heímſ bygd ſyni trugua.
Regg ſtrindar bad randir. rad ſímr bera ſnímma. Jo-
ſkreytandi yta ardmilldʒ a ſkip rardar. fra reiſt
framr en ſkyoʒ [7]) flod konnudu godar folldar

---

[1]) *Hela titeln är skrifven med rödt bläck.* [2]) *Initialen stor, målad med brun färg.* [3]) a *är osäkert; bokstafven ser ut som ett angelsachsiskt* N; *möjligen har originalet haft* 'þaɴʒ'. [4]) *Här och i det följande står strofens begynnelsebokstaf, när den börjar raden, ett stycke ute i marginalen.* [5]) *Strecket öfver* e *är försedt med en släng åt höger; dock kan man ej läsa* 'er'. [6]) *Förut har varit skrifvet* 'safk' *(eller först må hända* 'saf'*), men* f *(som har angels. form) har sedan fått ett par streck upptill antingen till tecken att det bör utgå eller att man bör läsa* 'sakk'. [7]) *Handskriften har efter* y *en bokstaf, som tyckes vara ett upptill ofullbordadt* a, *åtföljd af ett från raden lodrätt nedgående streck.*

hʒíng *til* fengiar foſtr Joʒd k*onung*r boʒdum
Ueſtr hellt u*ar*ga níſt*ir*. uíd fręgʒ lag*ar* ſkidum
áʀ. r*a*đ ungʒ J þ*ei*ri eíngl*an*dʒ a uit b*r*anda. fẏʀ
uan*n* odlíngʒ ᴇʀín*n* eíngʒ en*n* noʒeg feíngi. ha-
ʀ. u*ar* hilmí dẏʀi hefnd ſínſ f*a*dur efnda.
Rak ſa *er* r*a*ſn*n* uan*n* mikla. riodʒ m*ed* [1] gengi þiod*ar*
uiga boʒdʒ *ok* uard*ar* ueſtr hernod feck erní.
endʒ f*ra* ek boʒg*ir* bʒend*ar*. bʒ*an*dʒ gall a irl*an*di. ble-
[2] ſo ue þ*ar* er uiſi uigmodʒ u*m* kom glodu*m*
Brun*n*u ból en run*n*u b*a*l uan*n* gnogʒ *til* ſkog*ar*
lẏda ſueit adʒ léti lim garmr ſkot*ar* arm*ir* *ok*
hʒynſlod*ar* heidín*n* h*er*ʒ f*yrir* ellda þu*er*ri uogno uítt
u*m* eignad uapn b*a*rtín fell g*a*rti. Snaʀ baʀ
ſigʒ oʒ hu*er*ʀi ſarlomſ motođ romu hęſt gęck
hʒeg*g* biodʒ liſta h*uar* [3] landʒ *er* kom rada. gnog u*ar*
uiſt *ok* ueſtan uel d*re*ngila fengín*n*. męʀ adʒ mí
lldíngʒ fęri m*ar*gſpaín g*r*aín u*ar*gi. Auſtr þíngath
kom ẏngui adʒ f*ra* ek Jarl af hiarli. kęn m*ed* k*ra*pti
hʒeínu*m* c*ri*ſtr tędi g*r*am flędu. ogn mílldʒ lęt þa olldu*m*
odlíngʒ ſa *er* gaf hʒínga þiod tok glód u*id* godum
gudſ ar tru bodna Hardradom geck heidiſ
hialldʒ magnadi ſkialld*ar*. ſkatna ętt a ſkreyta ſkot
Joʒd loga fiard*ar*. lyd gat lofdungʒ rada land
heʀ f*ra* ſiđ uondu*m* þa hu*ar*ſ allr *ok* illu*m* olit*t* godu*m*
Ok ſím*m* ſa *er* gaf gu*m*nom. gloliſta uan*n* k*ri*ſtín [4]
liot birnandiʒ l*a*t*ar* [5] l*a*nd elbodi gundlar. hu*er*n

---

[1]) *Bokstafven öfver* m *liknar mera ett* t *än ett* d. [2]) *Med denna rad börjar andra spalten.* [3]) *Skrifvet* 'h^{a}r'. [4]) *Efter detta ord står i raden ett lodrätt streck, efter hvilket skrifvaren sannolikt ämnat sätta förra strofens slutord* ('nítti'?). [5]) *Bokstafven öfver raden liknar mer* n *(så är äfven förhållandet i öfverskrif-*

uiti hialma þoȝnar. hann uar rikȝſtr konung manna. ellda runn er unní. elíon ſlikt at telia. Hrarſtr uann hialtland kríſtnad hlifar þeyſ [1]) ſem eyiar ſtyrir ſteckuí fýra ſtullȝ ſem noȝeg allan lęt a gȝęnland [2]) gętir gunblidȝ kommíd ſidan uęngium [3]) uallar hȝínga uegſamr tru ramri. Uítt ſtod ógn af yti iſlenſkum her uiſi oȝmſ uallar bard allan. alldȝ gudſ logum hallda. ſua lét rettr hínn er rítar riodendȝ um uann godar. reyrſ uard radi uoru rettdomr konungr ſettar Eigum langa lęgiſ. lid rękianda fręcknum. hyrſtrider bȝart heidne. hialm rarnar þat launa. hȝíngſ hefir þarfaſtr þengill þȝymdȝargum ſa barga. herr nýtr hodda þuerriſ. híngat noȝdȝ um oȝdínn. Oll uar hȝędd uid hollann. hrafní elgbiod ſtafna. uítt bard odlíngȝ ýtum oþiod ſidu goda. þann uiſſu gram gunnar grimo fárſ þeiȝ er uoru. ſannmidiungar ſuínna ſer leidaſtan heidnn. Hreínbyguir let hogua [4]) hroſſ af moȝgum þiofi. hínn er um huert rad kunní hendȝ edȝ fętr ath bęta hoȝuetna let hioȝua hȝid eflondum uida. arſtr þeimſ unnu larſtu oſid iofuR kuidiat. [5]) tafnní. arx reid en ſueif ſidan ſund uargſ boda moȝgum hęſtr uard geirſ æth [6]) guſti gramſ tíR af bol ſuíre. Firdi hioR uid herdar. havſ ſagdi frid larſan dýlgio reyr id dyra dȝoſk almr fyrir gramſ hialmí. noȝn kom flęrd at fioȝnníſ fo–

---

tens 'ſonar'); a *i* ar *är otydligt skrifvet, likt angels.* N *(jfr s. 6 not. 3).* [1]) y *likt ett* u. [2]) n:*ets första staf uppåt utdragen.* [3]) *Det förra* u *likt* y. [4]) *Skrifvet* 'hog^a' *(jfr s. 7 not. 3).* [5]) *Härmed slutar första sidan; nere i marginalen är skrifvet med mycket senare hand* 'vantar í'. [6]) *Bläcket i senare delen af* æ *samt i* t *har flutit samman, så att* æ *är osäkert.*

lk tialld rufu ſkialld*ir*. ſár *fra* ek ſnoȝpu*m* dȝey
ra ſeggio*m* la*n*gbardȝ eggiar. Fręgſ ſtilliſ
u*ar*d falla. fe*r*d en beit*t* u*ar* ſue*r*du*m* endȝ kom bȝunt
a b*r*anda blođ u*ar*d ꝥtt u*m* godan. auku*n*d joſ*ri* frę-
knu*m* oȝmr hadȝ en fellt rado eirikſ hird
adȝ yrdi Jarlſ rad ſ*yrir* biarlí. Hrafn*n* g*r*edder
ſtod hoddo*m* hattr ſtod ja*m*nt ſem atti lin*n*ȝ j lyp-
tíng ſínní latr kęn*n* fioȝ þȝen*n*í ygſ þicki-
umȝſt ek ecki ogn bliduſtu*m* ſidan hialldȝſ *fra*
horſku*m* [1]) gilldi hafa ſan*n*fregit an*n*at
Gladdȝ ſté jarl a eyddan el uig*ra* þȝat [2]) ſig*ri* g*r*imr
m*ed* gengi *fra*mlickt g*ra*bak moínſ uak*ra*. lét ofa-
ín yt*ir* elldȝ ld*ar* hal ddu*m*. uitr af uonar
otru*m* u*ir*đu*ng* [3]) a kaf [4]) ſlungit. Skt a gȝęnt
m*ed* g*r*ioti g*ra*r ęg*ir* na ſaru*m* lagu lidſ m*enn* biuger
l*an*d ſem bȝuck u*m* ſt*r*and*ir*. en fiadȝ decku*m* floc
ku*m* flugu h*ra*fnſ at þ*at* nafn*ar*. ſkygn u*m* ſkęda
ſognu*m* ſkogſ hang mar [5]) þangat. Ok andvo
nu*m* endilſ itr ſkida dȝeif ſidan ſan*n*ioȝdu*n*gu*m*
ſeíma ſueiſ hundȝodu*m* und*ir* ſua at glojard*ar*
ge*r*di gylfa ſkidſ u*m* uidi bukr hne m*ar*gȝ fyr*ir*
męki meín*n* fǫȝt [6]) u*m* lǫg hȝeínom Slod d*r*ap
ſuangſ [7]) *til* gȝędiſ ſa u*ar*g rekín margan hg-
guín man*n* oȝ hȝnu*m* hlp ſtod j tunſ modoȝ
fotr b*ar* ſalo ſoti fioȝ ran j ual g*ra*na adȝ beid
hírd fyʀ*ir* hdȝi hungȝ trdȝ en ſrarda.

---

[1]) r *öfver raden.* [2]) *I bakersta delen af* þ, *hela öfre delen af* ȝ *och framkanten af* *har bläcket sammanflutit; möjligen står der* 'þt'. [3]) *Eller möjl.* 'uerđung'. [4]) *Egentligen har hdskr.* 'k'af'. [5]) m *är något otydligt.* [6]) *Eller* 'foȝt'. [7]) *Öfver det sista* ſ *äro två tvärstreck dragna (= ändring till* t *? eller utstrykning?*

Nadi joꝛd eſt oꝛdna eiʀikr *þrimo* geira *hanſ* rad-
um ᴜ*ar*d hlyda hu*er*ʀ *brim* rodulſ þuer*ir*. hnípti
d*r*ott *ok* dꝛupti dærpr þiod u*ar* þ*ar* f*r*oda folld þa*nn*
er fleſt gaf hælldu*m* fagꝛ bygg *ok* ſon trugua
Boꝛít heſi ek hꝛodꝛ e*nn* hioꝛui. hof ſęmdi uel
loſa ellda þeyſ fyr*ir* áſo itr meſtr at hlut
fleſtu*m* adꝛ mu*n* oſſ e*nn* gloda ellriſ þ*r*eck at u*er*ku*m*
[1]) g*r*eppr megi ollu*m* ẏppa oꝛn ſliotꝛ at bꝛag þ*r*iota
Fyʀ [2]) letu frękna gioꝛſa fenſkuſſ yala beíma
fridꝛi ſkalld u*m* fędi fagꝛ bioꝛſ en u*er* tokumꝛt
eygiſleygſ f*yrir* þ*ui* þeygi þa*nn* uiſſa ek hlyn m*anna*
geirſ f*ra* geymí arom
Ueittu þ*eſſ* er uida bętti u*ar*t edli ſtad biartan
heilagꝛ k*r*iſtꝛ *ok* hęſti hliſ þiod k*onung*r liſi. þ*ui* at
ſkyriunar [3]) ſkryt*ir* ſkidſ olaſi fridꝛi uogno
ladſ u*n*d uido u*er*dꝛ alld*r*egi tialdi

---

[1]) *Här börjar andra spalten.* [2]) *Eller* 'Fuʀ'. [3]) iu *(?) står öf-
ver raden.*

Normaliserad text.

Óláfs Drápa Tryggvasonar.

1.

Yfirhilding biđk aldar
einn hróđrtölu [1]) beina
mér þanns mestum stýrir
mætti hverrar ættar:
því-at veglyndum vanda
vin þínum skalk Rínar
brag þeims bjartleyg fögrum
bauđ ótta gođ dróttinn.

2.

Mætr hefir minna látit
mik stólkonungr sólar
snjallr enn sómdi þolli
sverđéls bragar verđa:
þó vilk þróttar skýja
þeim enn [1]) engr vas heima
eldveitanda ítrum
alfríđri lof smíđa.

3.

Nefndr vas ungr sás efndi
ýta vörđ [1]) í Görđum
œskibaldr [2]) at [3]) aldri [4])
Áláfr [5]) fyrir mér stála:

Egilsson, "*Bođsrit:*" 1 [1]) hródtölu — 2 [1]) er, — 3 [1]) vördr, [2]) œskigaldr, [3]) vid, [4]) aldir, [5]) Olafr.

eldstøkkvir[6] sák[7] ekki
öll hygđi vel snjöllum
hafs nema hilmi jöfra
heims bygđ syni Tryggva.

4.

Reggstrindar bađ randir
ráđfimr bera snimma
jóskreytandi ýta
auđmildr á skip rauđar:
frá reist framr enn sýjur
flóđ könnuđu góđar
foldar hring til fengjar
fóstrjörđ konungr börđum.

5.

Vestr hélt varga nistir
víđfrægr lagar skíđum
ár rauđ ungr í þeiri
Englands á vit branda:
fyrr vann öđlingr errinn
engr enn Noreg féngi
hár[1] vas hilmi dýrri
hefnd síns föđur efnda.

6.

Rak sás rausn vann mikla
rjóđr med gengi þjóđar
víga borđs ok verđar
vestr hernađ fékk erni:

Egilsson, "*Bođsrit:*" 3 [6]) eldstökkum, [7]) safk (sásk? sák?) — 5 [1]) harri.

endr frák borgir brendar
brandr gall á Írlandi
blésu vé þars vísi
vígmóðr um kom glóðum.

7.

Brunnu ból enn runnu
böl vann gnógr til skógar
lýða sveit áðr létti [1])
limgarmr Skotar armir:
ok hrynslóðar heiðinn
herr fyrir elda þverri
vögnu vitt um eignaðr
vápnbautinn féll Gauti.

8.

Snarr bar sigr or hverri
sárlóms mötuðr rómu
hæst gékk hreggbjóðr lista
hvar lands es kom randa:
gnóg vas vist ok vestan
vel drengila fengin
mærr áðr mildingr fœri
margspáinn [1]) grám vargi.

9.

Austr þingat kom yngvi
áðr frák jarl af hjarli
kœnn með krapti hreinum
Kristr tœði gram flœðu:

Egilsson, "Boðsrit:" 7 [1]) léti (létti?) — 8 [1]) margspám.

ógnmildr lét þá öldum
öðlingr sás gaf hringa
þjóð tók glöð við góðum
goðs [1] æri [2] trú boðna.

10.

Harðráðum gékk heiðis
hjaldrmagnaði skjaldar
skatna ætt á skreytta
skotjarð [1] loga fjarðar:
lýð gat lofðungr ráða
landherr frá sið vándum
þá hvarf allr ok illum
úlítt goðum nítti.

11

Ok fimm sás gaf gumnum
glólista vann kristin
ljót brennanda [1] lautar
lönd élboði Göndlar:
hvern viti hjálma þornar
hann vas ríkstr konungmanna
elda runn es unni
eljun slíkt at telja.

12.

Hraustr vann Hjaltland kristnat
hlífar þeys ok [1] Eyjar
stýrir stökkvifýra
stalls sem [2] Noreg allan:

Egilsson, "*Boðsrit:*" 9 [1]) guds [2]) ár — 10 [1]) skotjörd — 11 [1]) brinnandi — 12 [1]) sem, [2]) ok.

lét á Grœnland gætir
gunnblíđr komit síđan
vængjum vallar hringa
vegsamr um [3]) trú ramri.

13

Vítt stóđ ógn af ýti
íslenzkum her vísi
orms vallar bauđ allan
aldr gođs lögum halda:
svá lét rétt [1]) hinns rítar
rjóđendr um vann góđan [2])
reyrs viđ ráđi váru
réttdœmr konungr settan [3]).

14.

Eigum langa lægis
liđrœkjanda frœknum
hyrstríđir braut heiđni
hjálmraunar þat launa:
hrings hefir þarfastr þengill
þrym draugum sá bauga
herr nýtr hodda þverris
hingat norđr um orđinn.

15.

Öll vas hrædd viđ hollan
hrafni elgbjóđ stafna
vítt bauđ öđlingr ýtum
úþjóđ sidu góđa:

Egilsson, "Bođsrit:" 12 [3]) saknas — 13 [1]) réttur, [2]) gódar, [3]) settar.

þann vissu gram Gunnar
grímu fárs þeirs váru
sannmiðjungar svinna
sér leiðastan heiðnir.

16.

Hreinbyggvir lét höggva
hrófs af mörgum þjófi
hinns um hvert ráð kunni
hendr eðr fœtr at bœta:
hórvetna lét hjörva
hríðeflöndum víða
austr þeims unnu löstu
úsið jöfurr kviðjat.

17.

— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — tafni:
øx [1]) reið enn sveif síðan
sundvargs boða margum [2])
hæstr varð geirs at gusti
grams tírr af bol svíri.

18.

Firði hjörr við herðar
haus sagði frið lausan
dylgju reyr it dýra.
drósk álmr fyrir grams [1]) hjálmi

Egilsson, "*Boðsrit:*" 17 [1]) hjörr, [2]) mörgum. — 18 [1]) gram.

njörn [2]) kom flærđ at fjörnis
fólktjald rufu skjaldum
sár frák snörpum dreyra
seggjum langbarđs eggjar.

19

Frægs stillis varđ falla
ferđ enn beitt vas sverđum
endr kom brúnt á branda
blóđ varđ autt um góđan:
auk und jöfri frœknum
Ormr hrauđsk enn félt rauđu
Eiriks hirđ áđr yrđi
jarls ráđ fyrir hjarli.

20.

Hrafngreddir stóđ hoddum
hættastr [1]) jafnt sem ætti
linns í lypting sínni [2])
látrkennir [3]) fjör þrenni: [4])
Yggs þykkjumk ek ekki
ógnbliđustum síđan
hjaldrs frá horskum [5]) gildi
hafa sannfregit annat.

21.

Gladdr sté jarl á eyddan
él vigra þraut sigri
grimmr međ gengi framligt
Grábak móins akri: [1])

Egilsson, "Bođsrit:" 18 [2]) Norn — 20 [1]) hættr [2]) sinni, [3]) látrkœnn, [4]) þrennin, [5]) hoskum — 21 [1]) akra.

lét úfáum [2]) ýtis
elds lauđar [3]) hal dauđum
vitr af vánar otrum
verđung á kaf slungit [4])

22.

Ok andvönum Endils
ítrskíđ á dreif síđan
sannnjörđungum sennu
sveif hundruđum undir:
svá at glójarđar gerđi
Gylfa skíđs um víđi
búkr hné margr fyrir mæki
meinfært um lög hreinum.

23.

Skaut á grœnt međ grjóti
grár ægir ná sárum
lágu liđsmenn bjúgir
land sem brúk um strandir:
enn fjađrdøkkum flokkum
flugu hrafns at þar nafnar
skygn um [1]) skœđasögnum
skógs hanga már [2]) þangat.

24.

Slóđ drap svangt til grœđis
sá vargr rekinn margan
höggvinn mann or hrönnum
hlaupstóđ jötuns móđur:

Egilsson, "Bođsrit:" 21 [2]) úfám, [3]) lödar, [4]) stungit — 23 [1]) skygnum [2]) hang var.

fœtr bar fálu sóti
fjörrán í val grána
áđr beiđ hirđ [1]) fyrir hauđri
hungrtrauđr enn frá rauđa.

25.

Náđi jörđ ept orđna
Eiríkr þrimu geira
hans ráđum varđ hlýđa
hverr brimröđuls þverrir:
hnípti drótt ok drúpti
döpr þjóđ vas þar Fróđa
fold þanns flest gaf höldum
fagrbygg of son Tryggva.

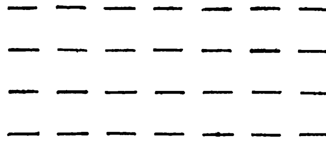
26.

Borit hefik [1]) hróđr enn hjörva
hóf samdi vel lófa
elda þeys fyrir ásu
ítr mestr at hlut flestum:
áđr mun óss enn glóđa
elris merkligum [2]) verkum [3])
greppr megi öllum yppa
örnfljótr at [4]) brag þrjóta.

27.

— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —

Egilsson "Bođsrit:" 24 [1]) herr — 26 [1]) hef ek, [2]) þreyk, [3]) veikum, [4]) saknas.

28.

Veittu þess es víða bœtti
várt eðli stað bjartan
heilagr Kristr ok hæsta
hlíf þjóðkonungs lífi!
því-at skýtjarnar skreytir
skíðs Óláfi fríðri
vögnu láðs und víðu
verðr aldregi tjaldi.

Förklaringar och Anmärkningar.

Str. 1.

Yfirhilding biđk aldar
einn hróđrtölu [1]) beina [2])
mér þanns mestum stýrir
mætti hverrar ættar:
því-at veglyndum vanda
vin þínum skalk Rínar
brag þeims bjartleyg fögrum
bauđ ótta gođ dróttinn.

[1]) I fornisländskan har đ såsom slutljud haft ett mycket grumligt uttal, snarlikt r. När derföre ett ord skulle sluta på đr, ha afskrifvarne, i enlighet med uttalet, ofta utelemnat den ena af dessa bokstäfver. Den Stockholmska Homilieboken (utg. af Wisén, Lund 1872) erbjuder flere exempel härpå: verđ för verđr sid. 17:27, lýđ för lýđr sid. 86:4 o. s. v. Då nu r i 'hróđr' väl bör anses som radikalt, torde vi vara i vår fulla rätt att ändra handskriftens och Bođsrits läsart 'hróđtölu' till 'hróđrtölu'. Jfr. för öfrigt 7[7], 8[2]. [2]) Handskriftens 'beinar' ger ingen mening och härrör troligen icke från författaren. Vi läsa derföre med Egilsson 'beina'.

Innehåll: Då jag nu står i begrepp att dikta en sång om den ädle Olof, anropar jag honom, som råder öfver allt, om vältalighet.

Ordföljd: Biđ-ek einn yfirhilding aldar, þann-es stýrir *) mestum mætti hverrar ættar **), beina mér hróđrtölu; því-at skal-ek, gođ dróttinn, vanda brag veglyndum vin þínum, þeim-es bauđ ótta fögrum bjartleyg Rínar.

Kenningar: Aldar yfirhildingr = menniskornas öfverkonung d. ä. Gud. Rínar bjartleygr = Rhens ljusa eld d. ä. guld.

*) 'Stýra' har här sin öfverförda betydelse: "vara i besittning af". **) 'Hverrar ættar' fatta vi ss. gen. obj. till 'mætti' enligtLund § 57. Egilsson hänför dessa ord till 'aldar', men som uttrycket tydligen afser att angifva Guds allmagt, synes oss den

här föreslagna sammanställningen på ett vida kraftigare sätt uttrycka detta begrepp. Att för öfrigt 'aldar yfirhildingr' är tillräckligt att beteckna Gud, visar en analog kenning i Geisli (utg. af Cederschiöld 1874) 65[7], der Gud benämnes 'aldar yfirskjöldungr'.

Str. 2.

Mætr hefir minna látit
mik stólkonungr sólar
snjallr enn sómdi þolli
sverđéls bragar verđa:
þó vilk þróttar [1]) skýja
þeim enn engr vas beima
eldveitanda [2]) ítrum
alfríđri [3]) lof smíđa

[1]) 'þróttar' i st. f. handskriftens 'þóttar' är Egilssons lyckliga gissning. [2]) Det synes nödvändigt att på detta ställe frångå texten och, enligt Egilssons förslag, läsa 'eldveitanda'. [3]) 'Alfríđri' är onekligen en onaturlig, språkvidrig komparation af positiven 'alfríđr'. 'Al' betecknar ju i sammansättningar en fullständighet, alfríđr således = den skönaste, hvarföre adjektivet rimligtvis icke borde kunna förekomma i högre grad. Dock anföras ett par exempel på sålunda böjda superlativer i C.-V. Dict., såsom: albeztr kostr 12[b], hiđ algörvasta 13[a]. På denna grund hafva vi låtit handskriftens läsart qvarstå oförändrad. Den kortare komparativen 'frídri' för 'frídari' är äfven mindre vanlig, men jfr. 28[b] och Lex. Poët. sid. 205[a].

Innehåll: Gud har icke utrustat mig med tillräcklig förmåga att värdigt besjunga hjelten (Olof); dock vill jag dikta en lofsång åt den förträffligaste bland konungar.

Ordföljd: Mætr snjallr stólkonungr hefir látit mik verđa minna bragar *), enn sómdi sverđéls þolli; þó vil-ek smíđa lof þeim ítrum **) þróttar skýja eldveitanda; ***) enn engr beima vas alfríđri.

Kenningar: Sólar stólkonungr = solens tronkonung d. ä. Gud. Sverđ-él = svärds-storm d. ä. strid; sverđ-éls þollr = stridens träd d. ä. krigare, man. þróttar ský = Odins skyar d. ä. sköld; þróttar skýja eldr = sköldens eld d. ä. svärd; þróttar skýja eld-veitandi = svärds-förlänare d. ä. man (om Ol.).

*) Om gen. bragar se Lund § 64, e. **) Att adj. efter pron. sá någon gång behåller sin starka form, se vi ur de ex-

empel, som uppvisas i Lex. Poët. sid. 677ᵇ. Jfr. äfven Íslendingadrápa (utg. af Möbius, Kiel 1874) 19ᵃ och S.E. I,320 $^{22}/_{23}$. ***) Handskriftens 'en' skulle möjligen här, enligt Wim. § 97, anm., äfven kunna tänkas stå i stället för rel.; er (es) i dat. compar. med 'þeim' som determinativ. Beträffande Bođsrits 'er' så beror detta på felaktig läsning från afskrifvarens sida.

Str. 3.

Nefndr vas ungr sás efndi
ýta vörđ í Görđum
œskibaldr [1]) at aldri
Áláfr fyrir mér stála:

eldstøkkvir [2]) sák ekki
öll hygđi vel snjöllum
hafs nema hilmi jöfra
heims bygđ syni Tryggva.

[1]) Egilsson har i Bođsrit sid. 8 medgifvit, att 'œskibaldr stála' är mannkenning, men tillägger: "þá vantar botninn í meininguna", hvarför han ser sig föranlåten att ändra 'baldr' till 'galdr' och fatta uttrycket som en omskrifning af strid. I Lex. Poët. återupptar han baldr, men tolkar det som ett neutralt subst. af 'bella'. Emellertid förekommer icke, att döma efter lexica, ett dylikt subst. på andra ställen i literaturen, och när dess utom 'œski' såsom första sammansättningsled tyckes nästan uteslutande användas i kenningar för krigare, man, (jfr. 'œskinjörđr', 'œskiþrórr' o. s. v.) ha vi trott oss göra bäst uti att behålla 'œskibaldr' i betydelsen 'deus qui poscit'. I sammanhang härmed har företagits ändringen 'vörđr' till 'vörđ' (jfr. Homilieboken sidd. 4:4 'bođorđr' för 'bođorđ', 9:28 'orđr' för 'orđ'), vidare 'aldir' till 'aldri', hvilken är lätthändt, och slutligen 'viđ' till 'at'. Den sistnämnda kan må hända synas vågad, men under antagande att skrifvaren läst 'aldir' i st. f. 'aldri', låter det ju lätt tänka sig, att prep. 'at' förefallit stötande och derföre utbytts mot 'viđ': ett fel föranleder ofta ett annat. [2]) Handskriftens och Bođsrits läsart 'eldstøkkum' har det emot sig, att adj. 'støkkr', som här skulle få transitiv betydelse (se Lex. Poët. sid. 780ᵃ), blefve i slik användning ett ἅπαξ·λεγόμενον; derjemte skulle konstruktionen i sista helmingen, genom de tätt hopade attributerna till 'syni', blifva i hög grad tung och osmaklig. I enlighet med Egilssons förslag, Lex. Poët. sid. 712ᵃ, ha vi derför infört 'eldstøkkvir'.

Innehåll: Den unge höfdingen i Gardarike, hvars namn var Olof, stod allestädes i högt anseende.

Ordföljd: Oeskibaldr stála, sá-es ungr at aldri efndi ýta vörđ í Görđum, vas nefndr Áláfr fyrir mér. Eldstøkkvir hafs! sá-ek ekki, nema öll heims bygđ hygđi vel snjöllum hilmi jöfra, syni Tryggva.

Kenningar: Stála œski-Baldr = vapnens önske-Baldr d. ä. den Gud, som önskar vapen (strid) d. v. s. krigare (om Ol.). Hafs eldr = hafvets eld d. ä. guld; hafs eld-støkkvir = guld-utdelare d. ä. man. Jöfra hilmir = furstarnes höfding d. ä. konung (om Ol.).

Str. 4.

Reggstrindar bađ randir
ráđfimr bera snimma
jóskreytandi ýta
auđmildr á skip rauđar:
frá reist framr enn sýjur [1])
flóđ könnuđu góđar
foldar hring til fengjar
fóstrjörđ konungr börđum.

[1]) 'Sýjur'. Så gissadt af Egilsson. Den handskriftliga läsarten har förefallit oss omöjlig att bibehålla.

Innehåll: Det dröjde icke länge, innan den beslutsamme Olof kallade sina män till strid: med sina förträffliga skepp lemnade han fosterjorden för att vinna byte.

Ordföljd: Ráđfimr, auđmildr reggstrindar *) jóskreytandi bađ snimma ýta bera rauđar randir à skip. Framr konungr reist foldar hring börđum frá fóstrjörđ til fengjar; enn góđar sýjur könnuđu flóđ.

Kenningar: Regg-strind = skepps-land d. ä. haf; reggstrindar jór = hafvets häst d. ä. skepp; regg-strindar jóskreytandi = skepps-prydare d. ä. sjöhjelte, krigare (om Ol.). Foldar hringr = jordens ring d. ä. haf.

*) Egilsson vill i detta 'regg' se en biform till 'hregg' och tolkar 'reggstrind' med 'stormland' (se Lex. Poët. sid. 649^{b}). Oss har det synts enklare att fatta regg som úkent heiti för skepp (jfr. S.E. I:581), i synnerhet som vi, str. 8^{3}, hafva 'hregg', storm med bibehållet 'h' och 'skeppsland' dessutom är en ytterst vanlig kenning på haf.

Str. 5.

Vestr hélt varga nistir
víđfrægr lagar skíđum
ár rauđ ungr í þeiri
Englands á vit branda:
fyrr vann öđlingr errinn
engr enn Noreg féngi
hár [1]) vas hilmi dýrri
hefnd síns föđur efnda.

[1]) Den ändring af handskriftens 'harr' till 'harri', hvilken vidtagits i Bodsrit, synes på intet vis vara af behofvet påkallad. Genom att läsa 'hár' (äfven stafvadt 'hárr') får man ju mycket god mening, utan att behöfva frångå texten.

Innehåll: Den fräjdade Olof for vester ut till England: innan han blef herre öfver Norge, hämnades han sin fader.

Ordföljd: Víđfrægr varga nistir hélt lagar skíđum vestr á vit Englands; ár rauđ ungr branda i þeiri *). Ęrrinn, hár öđlingr vann fyrr efnda hefnd síns föđur, enn féngi Noreg. Engr vas dýrri hilmi.

Kenningar: Varga nistir = vargarnes matare d. ä. krigare, man (om Ol). Lagar skíđ = vattenskidor d. ä. skepp.

*) Här måste tänkas suppleradt 'för' enligt Lund § 185,2, c.

Str. 6.

Rak sás rausn vann mikla
rjóđr međ gengi þjóđar
víga borđs ok verđar [1])
vestr hernađ fékk erni [2]):

endr frák borgir brendar
brandr gall á Írlandi
blésu vé þars vísi
vígmóđr um kom glóđum.

[1]) 'Verđar' i st. f. textens 'vardar' är Egilssons gissning. Ändringen är lätt, god och, som det synes, nödvändig. [2]) Oaktadt afskr. origtigt läst 'erin' (se Bođsrit sid. 9), har Egilssons ändringsförslag fullkomligt träffat in med handskriftens läsart.

Innehåll: Med folkets bistånd härjade Olof vester ut; på Irland brändes borgarne; striden var häftig.

Ordföljd: Rjóđr víga borđs, sá-es vann mikla rausn, rak hernađ vestr međ gengi þjóđar och fékk erni verđar. Frá-ek endr brendar borgir á Írlandi, þar-es vígmóđr *) vísi um kom glóđum. Brandr gall, vé blésu **).

Kenningar: Víga borđ = mordens tafla d. ä. sköld; víga borđs rjóđr = sköldens rödfärgare d. ä. krigare, man (om Ol.)

*) Detta ord uppgifves i Lex. Poët. sid. 583a vara = 'vígmóđugr', 'fervidus in pugna'. C.-V. Dict. upptar endast betydelsen "weary in battle", likaledes Fritzner. Kan det må hända förena båda betydelserna? **) 'Vé blésu' är ett poët. uttryck för: fanorna buros högt i striden. Samma begrepp uttryckes

genom verben 'geysa', 'glymja', 'skjálfa', 'ríđa', 'gnæfa'. (Jfr. C.-V. Dict. sid. 687).

Str. 7.

Brunnu ból enn runnu
böl vann gnógr til skógar
lýđa sveit áđr létti
limgarmr Skotar armir:
ok hrynslóđar heiđinn
herr fyrir elda þverri
vögnu vítt um eignađr [1])
vápnbautinn féll Gauti.

[1]) Beträffande vår rättelse af handskriften på detta ställe, hvilken redan blifvit gjord af Egilsson i Bođsrit, hänvisas till 1² anm.

Innehåll: De arme Skottarnes gårdar antändes och nedbrunno, hvarefter desse sökte skydd i skogarne. Elden anstälde förfärliga förödelser, och den hedniska hären måste öfver allt vika för Olof.

Ordföljd: Ból brunnu, enn armir Skotar runnu til skógar. Gnógr limgarmr *) vann böl sveit lýđa, áđr létti, ok heiđinn, vápnbautinn herr **), um eignađr Gauti, féll vítt fyrir þverri vögnu hrynslóđar elda.

Kenningar: Lim-garmr = gren-hund, gren-förderfvare d. ä. eld. Lýđa sveit = folkens församling d. ä. menniskor. Vögnu hryn-slóđ = delfinens sorlande väg d. ä. haf; vögnu hryn-slóđar eldar = hafvets eldar d. ä. guld; vögnu hrynslóđar elda þverrir = guldets förminskare d. ä. man (om Ol.).

*) 'Lim' i 'limgarmr' förklaras af Egilsson, Lex. Poët 519ª, som om det vore en stympad form af pluralen 'limar', men rigtigare torde väl vara att, med stöd af C.-V. Dict. sid. 389ª, fatta det som sing. neutr. af ett heterogent ord, hvilket i plur. är fem. **) 'Um' är här en enklitisk partikel, tillagd 'eignađr'. Slik pleonastisk användning af 'um' förekommer äfven i 6⁸ 13⁶ 14⁸ och är vanlig i äldre poësi.

Str. 8.

Snarr bar sigr or hverri
sárlóms mötuđr [1]) rómu
hæst gékk hreggbjóđr lista
hvar lands es kom randa [2]):
gnóg vas vist ok vestan
vel drengila fengin
mærr áđr mildingr fœri
margspáinn [3]) grám [4]) vargi.

[1]) Se angående denna ändring af texten 1² anm.; 'mötuđ' synes icke kunna gifva någon mening. [2]) Sammanhanget i första

helmingen och den metriska lag, enligt hvilken det jemna visuordet kräfver aðalhending, tala tillräckligt för Boðsrits läsart 'randa' i st. f. 'ráða'. [3]) Då attrib. förutseende, slug eller dermed liktydiga, så vidt vi ha oss bekant, aldrig inom fornnordiska literaturen förekomma tillagda vargen, som i allmänhet får epit. rofgirig, liklysten, skarpsynt o. d., förefaller oss Egilssons formelt enkla ändring af 'margspaín' till 'margspám' något vågad (Se Gislasons "Bemærk. om skjaldedigtenes Beskaffenhed i form. Hens. Kjöbenhavn 1872". sid. 315). Vi ha behållit 'margspáinn' och vilja anse det som en biform till 'margspár', bildad af 'spá' i likhet med så många andra på detta sätt tillkomna adjektiver t. ex. 'margveitinn', 'þekkinn' (bredvid 'þekkr'), 'lyginn', 'hygginn', 'gætinn', 'fréttinn' m. fl., af hvilka flertalet beteckna lämplighet för, skicklighet i o. d. (Jfr. C.-V. Dict. sid. xxxiii). En annan omständighet, som talar för bibehållandet af 'margspáinn', är den, att visuordet derigenom erhåller det normala stafvelseantalet. [4]) Ändringen af 'graín' till 'grám' ligger nära till hands, då man besinnar, att enda skilnaden i beteckningssättet för 'm' och 'in' är ett litet streck ofvan raden, hvilket skrifvaren lätt kan tänkas hafva satt på origtigt ställe. Afskr. har läst 'grám'.

Innehåll: I spetsen för sin här gick Olof segrande ur hvarje strid och begaf sig icke öster ut, förr än vargen blifvit tillräckligt mättad.

Ordföljd: Lista snarr *) mötuðr sárlóms bar sigr or hverri rómu. Randa hreggbjóðr gékk hæst, hvar lands es kom. Gnóg vist vas vel ok drengila **) fengin grám vargi, áðr mærr, margspáinn mildingr fœri vestan.

Kenningar: Sár-lómr = sår-lom d. ä. korp; sár-lóms mötuðr = korpens matare d. ä. krigare (om Ol.). Randa hregg = sköldarnes storm d. ä. strid; randa hregg-bjóðr = stridens bjudare d. ä. krigare (om Ol.).

*) Om gen. efter 'snarr' se Lund § 64, b. **) En poëtisk form för 'drengiliga'.

Str. 9.

Austr þingat kom yngvi
áðr frák jarl af hjarli
kœnn með krapti hreinum
Kristr tœði gram flœðu:

ógnmildr lét þá öldum
öðlingr sás gaf hringa
þjóð tók glöð við góðum
goðs æri [1]) trú boðna.

[1]) Då versen, för att icke blifva för kort, bör ha 6 stafvelser, hafva vi infört den mera brukliga dativformen 'æri'.

Innehåll: Vid Olofs ankomst till Norge hade Jarlen (Håkan) redan blifvit fördrifven. Olof mottogs väl och lät förkunna kristna läran för folket.

Ordföljd: Frá-ek jarl flœđu*) af hjarli, áđr yngvi kom austr þingat**). Kœnn Kristr tœđi gram međ hreinum krapti. Ógnmildr***) öđlingr, sá-es gaf hringa, lét þá trú bođna öldum. þjóđ tók glöđ viđ góđum gođs æri.

*) En inf. præt., som endast tillhör det poët. språket **) Nemligen till Norge ***). 'Ógnmildr' öfversättes af Munch och Unger, Oldn. Læsebog sid. 195, med 'särdeles mild', då deremot Lex. Poët. återgifver det med 'bellicosus', hvilken senare tolkning, efter vårt förmenande, bör föredragas. Enligt de upplysningar, lexica i detta fall lemna, har nemligen genit. 'ógnar', hvarmed 'ógn' väl i sammansättningar bör likställas, sin intensiva betydelse endast i förening med sådana adjektiver, hvilka man rimligtvis kan tillägga attributet 'förfärligt', såsom stor, djerf, hög o. d. Detta antydes äfven i C.-V. Dict. sid. 471[b], då det heter om gen. 'ógnar': "prefixed as adv. 'awfully' ex.... (but) in modern usage joined with almost any adjective".

Str. 10.

Harđráđum gékk heiđis
hjaldrmagnađi skjaldar
skatna ætt á skreytta
skotjarđ [1]) loga fjarđar:

lýđ gat lofđungr ráđa
landherr frá siđ vándum
þá hvarf allr ok illum
úlítt gođum nítti [2]).

[1]) Rimmet nödvändiggör denna ändring af handskriftens och Bođsrits läsart. [2]) Luckan i texten har på detta sinnrika sätt blifvit fyld af Egilsson.

Innehåll: Genom sitt kloka sätt att herrska mötte Olof öfver allt undergifvenhet och lydnad, så att folket helt och hållet öfvergaf de gamla hedniska gudarne och antog kristna läran.

Ordföljd: Aett skatna gékk harđráđum skjaldar hjaldrmagnađi á skotjarđ heiđis, skreytta fjarđar loga. Lofđungr gat ráđa lýđ úlítt*); þá hvarf allr landherr frá vándum siđ ok nítti illum gođum.

Kenningar: Skatna ætt = männens ätt d. ä. män, menniskor. Skjaldar hjaldr = sköldens gny d. ä. strid; skjaldar hjaldr-magnaðr = strids-förökare d. ä. krigare (om Ol.). Heiðis skotjarð = landet, som utsläpper höken d. ä. hand. Fjarðar logi = fjärdens eld d. ä. guld.

*) Egilsson (Lex. Poët. 621a) öfversätter 'úlítt' med 'vehementer'. Vore det icke möjligt att fatta det i bemärkelsen 'bene' (sål. styrde sitt folk väl)? Ingen orimlighet ligger väl i en sådan tydning, då, som bekant, 'lítt', jemte 'parum', äfven har betydelsen 'male'. Ordet tyckes för öfrigt förekomma endast på detta ställe.

Str. 11.

Ok fimm sás gaf gumnum
glólista vann kristin
ljót brennanda [1]) lautar
lönd élboði Göndlar:
hvern viti hjálma þornar
hann vas ríkstr konungmanna
elda runn es unni
eljun slíkt at telja.

[1]) Egilsson gissar, att handskriftens oförklarliga 'birnandiz' bör ersättas af femininet 'brinnandi', som skulle vara bildadt af 'brinna' (obrukl. för 'brenna') på samma sätt som 'hyggjandi,' 'kveðandi', 'kunnandi', 'vindandi' af 'hyggja', 'kveða' o. s. v. (jfr. Wimmer § 74); men som part. præs. i allmänhet tjenar till bildande af maskulina substantiver och de fyra nyss uppräknade torde vara de enda kända sådana feminini generis, förefaller denna emendation något äfventyrlig. I Fornmanna Sögur I:63 förekommer emellertid maskulinet 'brennandi' i bet. eld, och vi hafva derföre föredragit att införa detta. — Kanske kunde man också i 'birnandiz' se ett nomen proprium?

Innehåll: Den mägtige konungen (Olof) kristnade fem hedniska land. Hvem, o män! förmår omtala slikt?

Ordföljd: Ok élboði Göndlar, sá-es gaf gumnum brennanda lautar glólista, vann kristin fimm ljót lönd. Hvern elda runn viti, hjálma þornar! es unni eljun slíkt at telja? Hann var ríkstr konungmanna.

Kenningar: Göndlar él = Ganduls (valkyrjans) storm d. ä. strid; Göndlar él-boði = stridens bjudare d. ä. krigare (om Ol.). Lautar gló-listi = dalsänkningens glänsande rand d. ä. haf; lautar gló-lista brennandi = hafvets eld d. ä. guld. Elda runnr = svärdens träd d. ä. man. Hjálma þornar = hjelmarnes tornbuskar d. ä. män.

Str. 12.

Hraustr vann Hjaltland kristnat
hlífar þeys ok Eyjar
stýrir støkkvifýra
stalls [1]) sem [2]) Noreg allan:

lét á Grœnland gætir
gunnblíðr komit síðan
vængjum vallar hringa
vegsamr um [3]) trú ramri.

[1]) Sammanhanget och rimmet, som här kräfver aðalhending, rättfärdiga denna ändring, som icke heller erbjuder andra formella svårigheter än utbyte af en vokal mot en annan. [2]) Då i handskriften 'sem' förekommer två gånger inom första helmingen, beror väl detta på en rent grafisk tillfällighet, och ett af dem torde derföre böra ersättas af 'ok'. Ehuru för sammanhanget af föga vigt hvilket, hafva vi dock, i motsats till Egilsson, strukit det första af det skäl, att 'Hjaltland' och 'Eyjar' i sammanställning med 'Noregr' synas snarare böra kapulativt förenas än 'Eyjar' och 'Noregr'. [3]) Då 'um', pleon. användt, förekommer på åtskilliga ställen i denna sång, tro vi, att så äfven kunnat vara fallet här. Är vårt antagande rigtigt, får äfven denna vers tillräckligt antal stafvelser.

Innehåll: Shetland, Orkenöarne, Färöarne, hela Norge samt Grönland kristnades af Olof.

Ordföljd: Hraustr stýrir hlífar þeys støkkvifýra stalls vann kristnat Hjaltland och Eyjar *) sem allan Noreg. Gunnblíðr, vegsamr gætir hringa vallar lét síðan um komit vængjum ramri trú á Grœnland.

Kenningar: Hlífar þeyr = sköldens stormväder d. ä. strid; hlífar þeys støkkvi-fýrar = stridens hoppande eldar d. ä. spjut; hlífar þeys støkkvi-fýra stallr = spjutens plats d. ä. sköld; hlífar þeys støkkvi-fýra stalls stýrir = sköldens styrare d. ä. krigare, man (om Ol.). Hringa völlr **) = svärdens fält d. ä. sköld; hringa vallar gætir = sköldens vårdare d. ä. krigare (om Ol.).

*) Här likasom i Rekstefja str. 11[4] kallas Orkenöarne och Färöarne endast 'eyjar' (se Lex. Poët sid. 144[a]). **) Kan enligt Egilsson, Lex. Poët. sid. 895[a], betyda antingen 'terra serpentum, aurum' eller 'terra gladiorum, clipeus', men då 'hringr' i bet. orm mera sällan förekommer, hafva vi slutit oss till den sistnämnda tolkningen.

Str. 13.

Vítt stóđ ógn af ýti
íslenzkum her vísi
orms vallar bauđ allan
aldr gođs lögum halda:

svá lét rétt [1]) hinns rítar
rjóđendr um vann góđan [2])
reyrs viđ [3]) ráđi váru
réttdœmr [4]) konungr settan.

[1]) Texten i sista helmingen kan svårligen behållas oförändrad. 'Rettr' har derföre ändrats till 'rétt'. Bođsrits läsart 'réttur' härrör från afskr., som läst origtigt. [2]) En lätt ändring af handskriftens 'góđar'; så äfven 'settan' för 'settar'. [3]) Ändringen 'varđ' (= v^rd) till viđ (= $v^ı$) är lätthändt. [4]) Möjligen skulle man kunna behålla textens 'réttdómr', som då finge anses bildadt (ej af dœma, utan) genom sammansättning med subst. 'dómr'. Dylika bildningar äro ingalunda alldeles främmande för språket; jfr. t. ex. 'fast-máll' (jemte 'fast-mæltr'), 'harđ-ráđr' 'stór-orđr' m. fl. — Afskr. har läst 'réttdœmr'.

Innehåll: Derigenom att Olof införde kristendomen på Island, betryggades vår osäkra ställning.

Ordföljd: Ógn stóđ vítt af ýti orms vallar. Vísi bauđ íslenzkum her halda gođs lögum allan aldr. Svá lét réttdœmr konungr, hinn-es um vann rjóđendr rítar reyrs, góđan rétt settan viđ ráđi váru.

Kenningar: Orms völlr = ormens mark d. ä. guld; orms vallar ýtir = guldets utdelare d. ä. man (om Ol.). Rítar reyr = sköldens rör d. ä. svärd; rítar reyrs rjóđendr = svärdets rödfärgare d. ä. krigare, män.

Str. 14.

Eigum langa lægis
liđrœkjanda frœknum
hyrstríđir braut heiđni
hjálmraunar þat launa:

hrings hefir þarfastr þengill
þrym draugum sá bauga
herr nýtr hodda þverris
hingat norđr um orđinn [1])

[1]) Egilsson är oviss, om man icke snarare borde läsa 'orđit' (se Bođsrit sid. 12), men enligt Lund § 110, anm. är konstruktionen oklanderlig, hvarför den äfven här bibehållits.

Innehåll: Vi äro Olof tack skyldige, derföre att han i grund krossade den gamla hedendomen; en sådan konung har bragt välsignelse öfver Norden.

Ordföljd: Eigum *) launa þat frœknum hjálmraunar liđrœkjanda. **) Hyrstríđir lægis braut langa heiđni. Sá þeng-

ill hefir um orđinn þarfastr draugum ***) hrings þrymbauga hingat norđr. Herr nýtr hodda †) þverris.

Kenningar: Hjálm-raun = hjelm-prof d. ä. strid; hjálmraunar liđr = stridens orm d. ä. spjut; hjálm-raunar liđrœkjandi = spjutvårdare d. ä. krigare (om Ol.). Lægis hyrr = hafvets eld d. ä. guld; lægis hyr-stríđir = guld-hatare d. ä. man (om Ol.). Hrings þrymr = svärdets larm d. ä. strid; hrings þrym-baugar = strids-ringar d. ä. sköldar; hrings þrym-bauga draugar = sköldarnes träd d. ä. krigare, män. Hodda þverrir = guldets förminskare d. ä. man, konung (om Ol.).

*) 'Eiga' icke åtföljdt af infinitivmärket 'at' är en tillåten, ehuru mindre vanlig konstruktion (jfr. C.-V. Dict. sid. 28^{b}.) **) I Bođsrit sid. 12 öfversättes 'liđrœkjandi' med männens vårdare, men i Lex. Poët har Egilsson öfvergifvit denna tolkning och förklarat 'liđ' af 'liđr' (= linnr), serpens. Den kenning, som härigenom uppstår på krigare, är fullkomligt analog med den i Hallfređar Saga (utg. af Vigfússon och Möbius) sid. 89 förekommande: 'rœkimeiđar randaliđs.' ***) Munch och Unger (Oldn. Læsebog sid. 218) öfversätta 'draugr' med gengångare, men i detta sammanhang är väl en sådan tolkning knappast hållbar; åtminstone heter det i C.-V. Dict. sid. 103^{b}, att 'draugr', begagnadt i omskrifningar för man, har sin ursprungliga betydelse trädstam, träd, hvilket äfven bättre öfverensstämmer med det vanliga uttryckssättet i slika omskrifningar. †) Beträffande detta ords genus och numerus äro lexikograferna af olika åsigter: Egilsson anser det vara fem. i sing., mask. i pl., Fritzner talar endast om sing. såsom fem., Jonsson vill ha det till neutr. i sing. och pl., men Vigfússon åter antar ingen sing., utan anser det som neutr. pl. samt tillägger: "the m. pl. hoddar, which occurs twice in verses of the 13th century, is a false and late form."

Str. 15.

Öll vas hrædd viđ hollan
hrafni elgbjóđ stafna
vítt bauđ öđlingr ýtum
úþjóđ siđu góđa:

þann vissu gram Gunnar
grímu fárs þeirs váru
sannmiđjungar svinna [1])
sér leiđastan heiđnir [2])

[1]) Må hända vore det skäl att här läsa 'svinnan', såsom Egilsson föreslagit i Bođsrit sid. 13; exempel på med ofvan-

stående jemförliga konstruktioner uppvisas emellertid i C.-V-Dict. sid. 516b. [2]) Textens 'heiðnn' har afskr. läst som 'heiðnir', hvilket också torde vara enda sättet att här återgifva detsamma.

Innehåll: Alla hedniskt sinnade fruktade för den mägtige konungen (Olof), emedan de kände hans grymhet mot fiender.

Ordföljd: Öll úþjóð vas hrædd við stafna elgbjóð hollan hrafni. Öðlingr bauð ýtum vítt góða siðu. Sannmiðjungar Gunnar grímu fárs, þeir-es váru heiðnir, vissu þann svinna gram sér leiðastan.

Kenningar: Stafna elgr = stäfvarnes elg d. ä. skepp; stafna elg-bjóðr = skepps-befälhafvare d. ä. konung (om Ol.). Gunnar gríma = Gunns (valkyrjans) mask d. ä. hjelm; Gunnar grímu fár = hjelmens skada d. ä. spjut; *) Gunnar grímu fárs sannmiðjungar = spjutets verklige bärare, framvisare d. ä. krigare, män.

*) Eller strid; Egilsson upptar båda betydelserna. I alla händelser ha vi en omskrifning på män.

Str. 16.

Hreinbyggvir lét höggva
hrófs af mörgum þjófi
hinns um hvert ráð kunni
hendr eðr fœtr at bœta:
hórvetna lét hjörva
hríðeflöndum víða
austr þeims unnu löstu
úsið jöfurr kviðjat.

Innehåll: Tjufnad och annan dålighet voro af Olof strängt förbjudna; mången tjuf straffades med förlust af händer eller fötter.

Ordföljd: Hrófs hreinbyggvir, hinn-es kunni *) at bœta um hvert ráð, lét höggva hendr eðr fœtr af mörgum þjófi. Hjörva hríðeflöndum, þeim-es unnu löstu víða austr, lét jöfurr hórvetna kviðjat úsið.

Kenningar: Hrófs hreinn = båtskjulets rendjur d. ä. skepp; hrófs hrein-byggvir = den som bebor skeppet d. ä. sjöhjelte (om Ol.). Hjörva hríð = svärdens storm d. ä. strid; hjörva hríð-eflendr = stridens fullbordare, frambringare d. ä. krigare, män.

*) 'Kunna' har här icke sin egentliga och vanliga betydelse, utan öfversättes bäst med 'förstå'; så alltid när det efterföljes af infinitivmärke.

Str. 17.

— — — — — — — øx [1]) reiđ enn sveif síđan
— — — — — — — sundvargs bođa margum [2])
— — — — — — — hæstr varđ geirs at gusti
— — — — — tafni: grams tírr af bol svíri.

[1]) Afskr. har läst 'orr', hvilket, såsom omöjligt att bibehålla, i Bođsrit ersättes af 'hjörr'. [2]) Till nödvändigheten att uppoffra u-omljudet och läsa 'margum' hänvisas vi af det jemna visuordets fordran på ađalhending. Jfr. 10^4, 18^6.

Innehåll: Många krigare stupade i striden, men Olofs ära förblef oförminskad.

Ordföljd: Øx reiđ, enn svíri sveif síđan af bol margum bođa sundvargs. Grams tírr varđ hæstr at geirs gusti.

Kenningar: Sund-vargr = hafs-varg d. ä. skepp; sund-vargs bođi = skeppets befälhafvare d. ä. sjöhjelte, krigare. Geirs gustr = spjutets stormvind d. ä. strid.

Str. 18.

Firđi hjörr viđ herđar njörn [2]) kom flærđ at fjörnis
haus sagđi friđ lausan fólktjald rufu skjaldum [3])
dylgju reyr it dýra sár frák snörpum dreyra
drósk álmr fyrir grams [1]) hjálmi: seggjum langbarđs eggjar.

[1]) Den i Bođsrit vidtagna ändringen till 'gram' har väl icke så starka skäl för sig, att den kan anses nödvändig. [2]) Den handskriftliga läsarten 'norn' hafva vi förgäfves sökt bibehålla. Den förklaring, Egilsson afgifver öfver dess användning här, synes icke heller tillfredsställande. Han säger nemligen, Lex. Poët. sid. 606^a, att 'norn' skulle vara en biform till 'njörn', sålunda betyda jättinna; men hvarifrån hemta skäl för ett dylikt antagande, då ordet för öfrigt icke bevisligen förekommit under denna dubbelform! Snarare bör man väl här misstänka en felskrifning, som, om den, såsom vi äro böjda för att antaga, inskränkt sig till ett uteglömdt 'i', är af så oskyldig natur, att den både från skrifvarens och vår synpunkt kan försvaras. Vi ha på grund häraf vågat införa 'njörn', som tillsamman med 'fjörnis' ger en vanlig omskrifning på yxa. (Jfr. Fála, Gríđr fjörnis). Dervid möter oss visserligen den svårigheten, att det udda visuordet får ađalhending i st. f. skothen-

ding, men af denna tillåtna frihet (jfr S.E. 1,610) tyckas skalderna hafva gjort en ganska vidsträckt användning (jfr. 13[3]; Íslendingadrápa: 1[3], 3[5], 4[5] o. s. v.; Geisli: 2[5], 6[7], 9[3] o. s. v., Harmsól 22[1] m. fl.), under det att ett motsatt användande af skothending i st. f. aðalhending varit ytterst sällsynt. [3]) Handskriftens 'skjaldir' är en omöjlig form, som nödvändigt måste bero på felskrifning. Egilssons emendation i Boðsrit torde vara den bästa möjliga, hvarför den äfven af oss upptagits.

Innehåll: Vapnens verkningar voro förfärliga: somliga stupade, andra sårades.

Ordföljd: Hjörr firði haus við herðar. It dýra dylgju reyr sagði frið lausan fyrir grams hjálmi; álmr drósk. Njörn fjörnis kom flærð at skjaldum. Langbarðs eggjar rufu fólktjald. Frá-ek sár dreyra snörpum seggjum.

Kenningar: Dylgju reyr = stridens rör d. ä. svärd. Fjörnis njörn = hjelmens jättinna d. ä. hjelmens skada d. v. s. yxa. Fólk-tjald = strids-tält d. ä. sköld.

Str. 19.

Frægs stillis varð falla
ferð [1]) enn beitt vas sverðum
endr kom brúnt á branda
blóð varð autt um góðan:

auk und jöfri frœknum
Ormr hrauðsk enn félt rauðu
Eiríks hirð áðr yrði
jarls ráð fyrir hjarli.

[1]) Boðsrits öfverensstämmelse med handskriften på detta ställe är anmärkningsvärd, derföre att afskr. läst 'frið'.

Innehåll: Striden rasade fortfarande. Olofs folk stupade, och snart stod han ensam på sitt förödda skepp. Men äfven Eriks hird dukade under, innan han gjort sig till herre öfver Norge.

Ordföljd: Sverðum vas beitt. Brúnt blóð kom endr á branda. Ferð frægs stillis varð falla, enn autt varð um góðan, auk Ormr hrauðsk und frœknum jöfri. Enn hirð Eiríks félt rauðu, áðr jarls ráð yrði fyrir hjarli.

Str. 20.

Hrafngreddir stóð hoddum [1])
hættastr [2]) jafnt sem ætti
linns í lýpting sínni
látrkennir [3]) fjör þrenni [4]):

Yggs þykkjumk ek ekki
ógnblíðustum síðan
hjaldrs frá horskum gildi
hafa sannfregit annat.

[1]) Oaktadt afskr. läst 'hoddan', har Egilsson alldeles rigtigt ändrat till 'hoddum'. [2]) Andra visuordet kan icke ha utgått från författaren i den form, det har i handskriften, och måste derföre rekonstrueras i den af Egilsson angifna rigtningen. Bättre än 'hættr' synes emellertid 'hættastr', ty derigenom får visuordet, i öfverensstämmelse med handskriften och metrikens lagar, 6 stafvelser. I uttrycket 'hringum hæztir' (SE. I,714) ha vi samma superlativ i slik användning. [3]) Då visuordet kräfver aðalhending och 6 stafvelser, måste väl textens och Boðsrits läsart, 'látrkœnn', anses förkastlig. Deremot är det icke osannolikt, att originalet haft "latrkenn'" och att skrifvaren råkat uteglömma förkortningstecknet. Vi införa derföre 'látrkennir'. (Beträffande omskrifningen jfr. 'gullkennir', 'auðar kennir'). [4]) Egilsson har trott sig böra ändra handskriften och läsa 'þrennin', men härtill finnas ju inga tvingande skäl, då 'þrenni' är ett indekl. adj. (se C.-V. Dict. sid. 744b). Också har hans förslag af Munch och Unger lemnats utan afseende.

Innehåll: På bakstammen af sitt skepp stod Olof lika tryggt, som hade han egt tre lif — det är hvad jag senast sport om Olof.

Ordföljd: Hoddum hættastr hrafngreddir stóð í sínni lypting, jafnt sem ætti linns látrkennir þrenni fjör. Ek þykkjumk ekki síðan hafa sannfregit annat frá horskum ógnblíðustum gildi Yggs hjaldrs.

Kenningar: Hrafn-greddir = korp-mättare d. ä. krigare (om Ol.). Linns látr = ormens bädd d. ä. guld; linns látr-kennir = guld-kännare d. ä. man (om Ol.). Yggs hjaldr = Yggs (Odins) buller d. ä. strid; Yggs hjaldrs gildir = stridens förökare d. ä. krigare, konung (om Ol.).

Str. 21.

Gladdr sté jarl á eyddan
él vigra þraut sigri
grimmr með gengi framligt
Grábak móins akri [1]):

lét úfáum [2]) ýtis [3])
elds lauðar hal dauðum
vitr af vánar otrum
verðung á kaf slungit [4]).

[1]) Till den ändring af handskriftens oförklarliga 'vakra' som här vidtagits, har Egilsson gifvit uppslaget, då han i Boðsrit gissat 'akra', som ju i och för sig är en mera texttrogen läsart än vårt 'akri'. Men då 'grimmr' efter vanligt språkbruk

endast styr dat., och utbytet af a mot i icke just kan anses vågadt, om, såsom otvifvelaktigt är fallet, vi här ha för oss ett korrumperadt ord, så tro vi oss med fog kunna föreslå 'akri'. Något absolut hinder för en anslutning till Boðsrits läsart finnes naturligtvis icke, ty man kan i sådant fall betrakta 'akra' ss. en af de lösare genitiver, hvilka omnämnas i Lund § 64,e, men dels blir uttrycket mera konstladt, dels är pluralens användning på detta ställe mindre betecknande än singularen. [2]) Beträffande ändringen till 'ufám' jfr. 8[8] anm.; begagnandet af den upplösta formen, hvarigenom visuordet erhåller det normala stafvelseantalet, tör väl icke möta några svårigheter. (Jfr. Íslendingadrápa sid. 22.) För öfrigt skulle må hända ett försök att upptaga texten oförändrad icke utfalla ogynsamt. Enligt C.-V. Dict. 146[b] finnes nemligen ett adj. 'fáinn' i betydelsen pale, white, således liktydigt med 'bleikr', 'hvítr'. Men 'bleikr' betyder icke sällan blek af fruktan, rädd, likasom 'hvítr' i Fornsögur sid. 106 måste fattas i nämnde bemärkelse. Tillämpas analogien, ha vi således 'fáinn' = rädd och motsatsen 'úfáinn = oförskräckt (jfr. 'úblauðr' 'úskelfr'.). Konstruktionen blefve då: "Úfáin, vitr verðung ýtis lauðar elds lét slungit daudum hal á kaf af vánar otrum." [3]) Ändringen är nödvändig och lätt; Afskr. har misstagit sig, då han läst 'yfir'. [4]) Boðsrits origtiga läsart 'stungit' har utgått från afskr.

Innehåll: Segerglad besteg jarlen (Erik) med sitt utmärkta följe Ormen långe. Striden upphörde, och de fallne krigarnes kroppar utkastades i hafvet.

Ordföljd: Jarl, móins akri grimmr, gladdr sigri, sté á eyddan Grábak með framligt gengi. El vigra þraut. Vitr verðung ýtis lauðar *) elds lét slungit úfáum dauðum hal á kaf af vánar otrum.

Kenningar: Móins akr = ormens åker d. ä. guld. Vigra él = spjutens stormvind d. ä. strid. Lauðar eldr = hafvets (metalltångens?) eld d. ä. guld; lauðar elds ýtir = guldets utdelare d. ä. man (om Ol.). Vánar otrar = flodens uttrar d. ä. skepp.

*) Boðsrits stafningssätt 'lödar' är hvarken betingadt af handskriften eller från metrisk synpunkt berättigadt, men vidhålles i Lex. Poët., fastän sammansättningen 'lauðhyrr' der (sid. 500) likställes med 'löðhyrr'. 'Löð', f. tolkas med 'forma

clavorum et filorum metallicorum'; under antagande att 'lauđar' vore = 'löđar' blefve öfversättningen således: 'metalltångens'. Men det borde möjligen snarare anses som genitiv af en maskulin sidoform till neutr. 'lauđr'. Tillvaron af ett sådant mask. antydes äfven af skrifsättet 'lauđhyrr'. Då 'lauđr' betyder hafsskum, kan det väl äfven vara úkent heiti för haf; 'lauđar eldr' blir således = hafvets eld, guld.

Str. 22.

Ok andvönum Endils
ítrskíđ á dreif síđan
sannnjörđungum [1]) sennu [2])
sveif hundruđum undir:

svá at glójarđar gerđi
Gylfa skíđs um víđi
búkr hné margr fyrir mæki
meinfært um lög hreinum.

[1]) Oaktadt afskr. läst 'sannjörđunga' för 'sannjörđungum' och längre ned 'magr' för 'margr', visar dock Bođsrit, tack vare Egilssons skarpsinne, full öfverensstämmelse med texten. [2]) Den här efter Egilssons förslag gjorda ändringen är enkel och så till vida berättigad, att visuordet, med bibehållandet af handskriftens 'seima', komme att sakna hending. Ehuru exempel härpå visserligen en och annan gång förekomma (jfr. SE. I, 250[19], 430[7]), äro de väl att betrakta som enstaka undantagsfall, hvarvid läsarten alltid kan med skäl misstänkas.

Innehåll: De fallnes kroppar fördes i så stora massor under skeppen, att dessa endast med svårighet kunde komma fram.

Ordföljd: Ok andvönum sennu sannnjörđungum sveif síđan hundruđum *) á dreif undir ítrskíđ Endils, svá at hreinum Gylfa skíđs glójarđar gerđi meinfært um lög. Margr búkr hné fyrir mæki um víđi.

Kenningar: Sennu sann-njörđungar = stridens gudar d. ä. krigare. Endils ítr-skíđ = Endils (sjökonungens) förträffliga skidor d. ä. skepp. Gylfa skíđ = Gylfes (sjökonungens) skida d. ä. skepp; Gylfa skíđs gló-jörđ = skeppets glänsande mark d. ä. haf; Gylfa skíđs gló-jarđar hreinar = hafvets rendjur d. ä. skepp.

*) 'Hundruđum' är ett adverbielt uttryck, motsvarande det Engelska "by hundreds" (C.-V. Dict. 293[a]).

Str. 23.

Skaut á grœnt með grjóti
grár ægir ná sárum
lágu liðsmenn bjúgir
land sem brúk um strandir:
enn fjaðrdøkkum flokkum
flugu hrafns at þar [1]) nafnar
skygn um skœðasögnum
skógs hanga már [2]) þangat.

[1]) Handskriftens 'þat', hvilket afskr. läst som 'því', kan väl icke qvarstå. [2]) Egilssons från texten något afvikande konstruktion af sista fjórđungen beror derpå, att afskr. läst 'hang var' i st. f. 'hang mar'. Genom den obetydliga ändringen till 'hanga' blir meningen god och stafvelseantalet det normala.

Innehåll: Hafvet uppkastade liken på stranden, der de blefvo en välkommen spis för korpar och vargar.

Ordföljd: Grár ægir skaut sárum ná á grœnt land með grjóti. Liðsmenn lágu bjúgir um strandir sem brúk. Enn nafnar hrafns flugu fjaðrdøkkum flokkum þar *) at. Hanga már skygn um **) skœðasögnum skógs ***) þangat.

Kenningar: Hrafns nafnar = korpens namnar d. ä. korpar. Hanga már = likens mås d. ä. korp. Skógs skœða-sagnir = skogens skade-flockar d. ä. vargar.

*) þar = þangat. **) 'Um' styr vanligen acc., men i det äldre språket äfven dat. (jfr. Wimmer § 163). ***) Genitiven 'skógs' för 'skógar' är ej vanlig (jfr. 7[2]).

Str. 24.

Slóð drap svangt till grœðis
sá vargr [1]) rekinn margan
höggvinn mann or hrönnum [2])
hlaupstóð jötuns móður:
fœtr [3]) bar fálu sóti
fjörrán i val grána
áðr beið hirð [4]) fyrir hauðri
hungrtrauðr enn frá rauða.

[1]) Ändringen gjord efter Egilsson. [2]) Afskr. har läst 'hramum'. [3]) 'Fótr' kan icke bibehållas, ändringen efter Boðsrit. [4]) Afskr. har läst 'þjóð', som Egilsson ändrat till 'herr'.

Innehåll: Vargen begaf sig till den på stranden uppkastade likhögen och vände blodbestänkt derifrån.

Ordföljd: Svangt hlaupstóð jötuns móður drap slóð till grœðis. Vargr sá margan höggvinn mann rekinn or hrönnum. Hungrtrauðr sóti fálu bar grána fœtr í val enn rauða frá. Hirð beið áðr fjörrán fyrir hauðri.

Kenningar: Jötuns móðir = jättens moder d. ä. jättinna; jötuns móður hlaup-stóð = jättinnans löpande häst d. ä. varg. Fálu sóti = jättinnans häst d. ä. varg Fjör-rán = lifs-rån d. ä. död.

Str. 25.

Náði jörð ept orðna
Eiríkr þrimu geira
hans ráðum varð hlýða
hverr brimröðuls þverrir:
hnípti drótt ok drúpti
döpr þjóð vas þar Fróða
fold þanns flest gaf höldum
fagrbygg of[1]) son Tryggva.

[1]) Handskriftens 'ok' låter svårligen förklara sig annorlunda än som skriffel; rättelsen till 'of' är Egilssons.

Innehåll: Efter slutad strid erhöll Erik riket (Norge); men folket sörjde djupt den ädle Olof.

Ordföljd: Eiríkr náði jörð ept orðna geira þrimu. Hverr brimröðuls þverrir varð hlýða hans ráðum. Drótt hnípti ok fold drúpti *) of son Tryggva, þann-es gaf höldum flest fagrbygg Fróða. þar vas þjóð döpr.

Kenningar: Geira þrima = spjutens buller d. ä. strid. Brimröðull = hafs-sol d. ä. guld; brim-röðuls þverrir = guldets förminskare d. ä. man. Fróða fagr-bygg = Frodes fagra korn d. ä. guld.

*) 'Drúpa' = hänga med hufvudet, vara sorgsen; ett gammalt, i det yngre språket sällan förekommande ord. "At the death of a dear person, the country, hills, mountains are said to droop" (jfr. C.-V. Dict 108[a]).

Str. 26.

Borit hefik hróðr enn hjörva[1])
hóf samdi vel lófa
elda þeys fyrir ásu
ítr mestr at hlut flestum:
áðr mun óss enn glóða
elris merkligum[2]) verkum
greppr megi öllum yppa
örnfljótr at brag þrjóta.

[1]) Den af Egilsson föreslagna ändringen till 'hjörva' torde anses mindre vågad i en handskrift, som visar icke så få kasusfel (jfr. t. ex. 7[7], 24[2],[5].). Hela strofen är, derom vittna både innehåll och form, synnerligen korrumperad. Beträffande första helmingen hafva vi dock icke, trots upprepade försök, lyckats framställa någon annan och bättre läsart än Boðsrits, som har förtjensten att vara med handskriften nära öfverensstämmande,

men för öfrigt ger en föga tillfredsställande mening. Vi tillåta oss derjemte påpeka, huru i formelt hänseende misstänkt en sådan vers är, som den första, hvilken har 3 studlar och 8 stafvelser. [2]) Att behålla texten i andra helmingen oförändrad är väl rent af omöjligt. Egilssons emendation i Boðsrit har emellertid åtskilligt emot sig. Först och främst upptar den ett ord, 'þreyk', som förekommer endast på detta ställe, vidare är 'veikr' i betydelsen ofullkomlig mindre sannolikt, och slutligen får 8:de visuordet, som i texten har 6 stafvelser, här endast 5. Det är med hänsyn till dessa svårigheter, vi vågat framställa ofvan anförda förslag till ändring.

Innehåll: Jag har nu qvädit en lofsång för Er, o män! Men äfven om någon förmådde uppläsa en sång lika snabbt, som örnen flyger, skulle han ej medhinna att omtala alla Olofs bedrifter.

Ordföljd: Hefi-ek borit hróðr fyrir ásu lófa elda. Enn hjörva þeys ítr, mestr at flestum hlut, samdi vel hóf. Greppr örnfljótr at brag *) mun áðr þrjóta, enn megi yppa öllum merkligum verkum óss glóða elris.

Kenningar: Lófa eldar = handlofvens eldar d. ä. guld; lófa elda æsir = guldets åser d. ä. män. Hjörva þeyr = spjutens storm d. ä. strid. Óss glœðr = flodmynningens glöder d. ä. guld; óss glóða elrir = guldets altträd d. ä. man, konung (om Ol.).

*) Örnfljótr at brag = örnsnabb i (uppläsandet af) sång. 'At' står här i bet. 'i anseende till' med dat. (jfr. 'seinn ertu at för þínni', Hárbarðsljóð: 50).

Str. 28.

Veittu þess es víða bœtti
várt eðli stað bjartan
heilagr Kristr ok hæsta [1])
hlíf þjóðkonungs lífi!

því-at skýtjarnar [2]) skreytir
skíðs Óláfi fríðri
vögnu láðs und víðu
verðr aldregi tjaldi.

[1]) Äfven denna strof tyckes vara mindre omsorgsfullt återgifven af skrifvaren; de här vidtagna ändringarne, som alla äro enkla (jfr. också 26[1] anm.), hafva redan af Egilsson blifvit föreslagna. [2]) Afskr. har läst 'skyrarnar.'

Innehåll: Helige Kristus! anvisa Du åt denne konung (Olof) en plats i din ljusa boning och skänk honom ditt höga beskydd, ty aldrig får han sin like på jorden.

Ordföljd: Heilagr Kristr! veittu lífi þess þjóđkonungs, es víđa bœtti várt eđli, bjartan stađ ok hæsta hlíf! því-at aldregi verđr skreytir vögnu láđs skíđs fríđri Óláfi und víđu skýtjarnar tjaldi.

Kenningar: Vögnu láđ = delfinens land d. ä. haf; vögnu láđs skíđ = hafvets skida d. ä. skepp; vögnu láđs skíđs skreytir = skeppets prydare d. ä. krigare, man. Ský-tjörn = sky-sjö d. ä. luft; ský-tjarnar tjald = luftens tält d. ä. himmel.

Ordlista.

* utmärker ord eller former, som bero på emendation af handskriftens läsarter.

á, *praep.* 4^{4} 5^{4} 6^{6} 10^{3} 12^{5} 19^{3} 21^{1} ^{8} 22^{3} 23^{1}.

áðr, *adv.* 24^{7} 26^{5}; *conj.* 7^{3} 8^{7} 9^{3} 19^{7}.

af, *praep.* 9^{3} 13^{1} 16^{3} 17^{8} 21^{7}.

akr, *m.* (*dsg*) *21^{4}.

áláfr, *m.* (*nsg*) *3^{4}.

aldr, *m.* (*dsg*) *3^{3} (*asg*) 13^{4}.

aldregi, *adv.* 28^{8}.

alfríðr, *adj.* (*comp. nsgm*) 2^{8}.

allr, *adj.* (*nsgm*) 10^{7} (*nsgf*) 3^{6} 15^{1} (*asgm*) 12^{4} 13^{3} (*dpln*) 26^{7}

álmr, *m.* (*nsg*) 18^{4}.

andvanr, *adj.* (*dplm*) 22^{1}.

annarr, *adj.* (*asgn*) 20^{8}.

ár, *adv.* 5^{3}.

armr, *adj.* (*nplm*) 7^{4}.

árr, *m.* (*dsg*) *9^{3}.

áss, *m.* (*apl*) 26^{3}.

at, *praep.* *3^{3} 17^{7} 18^{5} 26^{4} ^{8}; *inf. märke*: 11^{8} 16^{4}; *conj.* 22^{5}; *adv.* 23^{6}.

auðmildr, *adj.* (*nsgm*) 4^{6}.

auðr, *adj.* (*nsgn*) 19^{4}.

auk, *conj.* 19^{5}.

austr, *adv.* 9^{1} 16^{7}.

barð, *n.* (*dpl*) 4^{8}.

beimar, *m. pl.* (*gpl*) 2^{6}.

beina, (*praes. inf.*) *1^{2}.

beita, (*part. praet. nsgn*) 19^{2}.

bera, (*3 sg. praet*) 8^{1} 24^{5} (*part. praet. asgn*) 26^{1} (*praes. inf.*) 4^{2}.

bíða, (*3 sg. praet.*) 24^{7}.

biðja, (*1 sg. praes.*) 1^{1} (*3 sg. praet.*) 4^{1}.

bjartleygr, *m.* (*dsg*) 1^{7}.

bjartr, *adj.* (*asgm*) 28^{2}.

bjóða, (*3 sg. praet.*) 1^{8} 13^{3} 15^{3} (*part. praet. asgf*) 9^{8}.

bjúgr, *adj.* (*nplm*) 23^{3}.

blása, (*3 pl. praet.*) 6^{7}.

blóð, *n.* (*nsg*) 19^{4}.

boði, *m.* (*dsg*) 17^{6}.

ból, *n.* (*npl*) 7^{1}.

bolr, *m.* (*dsg*) 17^{8}.

borð, *n.* (*gsg*) 6^{3}.

borg, *f.* (*apl*) 6^{5}.

bragr, *m.* (*gsg.*) 2^{4} (*dsg*) 26^{8} (*asg*) 1^{7}.

brandr, *m.* (*nsg*) 6^{6} (*apl.*) 5^{4} 19^{3}.

brenna; *trans.* (*part. praet. aplf*) 6^{5}.

brenna, *intrans.* (*3 pl. praet.*) 7^{1}.

brennandi, *m.* (*asg*) *11^{8}.

brimröðull, *m.* (*gsg.*) 25^{4}.

brjóta, (*3 sg. praet.*) 14^{3}.

brúk, *n.* (*nsg*) 23^{4}.

brúnn, *adj.* (*nsgn*) 19^{3}.

búkr, *m.* (*nsg*) 22^{7}.

bygð, *f.* (*nsg*) 3^{8}.

bœta, (*3 sg. praet.*) 28^{1} (*praes. inf.*) 16^{4}.

böl, *n.* (*asg.*) 7^{2}.

dapr, *adj.* (*nsgf.*) 25^{6}.

dauðr, *adj.* (*dsgm*) 21^{6}.

draga, (*3 sg. praet. refl.*) 18^{4}.

draugr, *m.* (*dpl*) 14^{6}.

dreif, *f.* (*asg*) 22^{2}.

drengila, *adv.* 8^{6}.

drepa, (*3 sg. praet*) 24^{1}.

dreyra, (*praes. inf.*) 18^{7}.

drótt, *f.* (*nsg*) 25^{5}.

dróttinn, *m.* (*nsg*) 1^{8}.

drúpa, (*3 sg. praet.*) 25^{5}.

dylgja, *f.* (*gsg*) 18^{3}.

dýrr, *adj.* (*nsgn*) 18^{3} (*comp. nsgm*) 5^{7}.

eðli, *n.* (*asg*) 28^{2}.

eðr, *conj.* 16^{4}.

efna, (*3 sg. praet.*) 3^{1} (*part. praet. asgf.*) 5^{8}.
egg, *f.* (*npl*) 18^{8}.
eiga, (*1 pl. praes.*) 14^{1} (*3 sg. praet. conj.*) *20^{2}.
eigna, (*part. praet. nsgm.*) *7^{7}.
einn, *adj.* (*asgm*) 1^{2}.
Eiríkr, *m.* (*nsg*) 25^{2} (*gsg*) 19^{7}.
ek, *pron.* (*nsg*) $1^{1\ 8}$ 2^{5} 3^{5} 6^{5} 9^{2} 18^{7} 20^{5} 26^{1} (*dsg*) 1^{3} 3^{4} (*asg*) 2^{2}.
ekki, *se* engi.
él, *n.* (*asg*) 21^{2}.
élboði, *m.* (*nsg*) 11^{4}.
eldr, *m.* (*gsg*) 21^{6} (*gpl*) 7^{6} 26^{3}; — (*gpl*) 11^{7}.
eldstøkkvir, *m.* (*nsg.*) *3^{5}.
eldveitandi, *m.* (*dsg*) *2^{7}.
elgbjóðr, *m.* (*asg*) 15^{2}.
eljan, *f.* (*dsg*) 11^{8}.
elrir, *m.* (*gsg*) 26^{6}.
Endill, *m.* (*gsg*) 22^{1}.
endr, *adv.* 6^{5} 19^{3}.
England, *n.* (*gsg*) 5^{4}.
engi (engr), *adj.* (*nsgm*) 2^{6} 5^{6}; *neutr. ss. adv.* 3^{5} 20^{5}.
enn, *conj. quam:* 2^{3} 5^{6} 26^{5}; *sed:* 2^{6} 4^{5} 7^{1} 17^{5} $19^{2\ 6}$ 23^{5} 24^{8} 26^{1}.
ept, *praep.* 25^{1}.
errinn, *adj.* (*nsgm*) 5^{5}.
es, *relat. part.* $1^{3\ 7}$ 3^{1} $6^{1\ 7}$ 8^{4} 9^{6} $11^{1\ 7}$ 13^{5} 15^{6} $16^{3\ 7}$ 25^{7} 28^{1}.
ey, *f.* (*apl*) 12^{2}.
eyða, (*part. praet. asgm*) 21^{1}.
fá, (*3 sg. praet.*) 6^{4} (*3 sg. praet. conj.*) 5^{6} (*part. praet. nsgf.*) 8^{6}.
faðir, *m.* (*gsg*) 5^{8}.
fagr, *adj.* (*dsgm*) 1^{7}.
fagrbygg, *n.* (*asg*) 25^{8}.
fála, *f.* (*gsg*) 24^{5}.
falda, (*3 sg. praet.*) 19^{6}.
falla, (*3 sg. praet.*) 7^{8} (*pr. inf.*) 19^{1}.
fár, *n.* (*gsg*) 15^{6}.
fara, (*3 sg. praet. conj.*) 8^{7}.
fengr, *m.* (*gsg*) 4^{7}.
ferð, *f.* (*nsg*) 19^{2}.
fimm, *num.* 11^{1}.
firra, (*3 sg. praet.*) 18^{1}.
fjaðrdøkkr, *adj.* (*dplm*) 23^{5}.
fjör, *n.* (*apl*) 20^{4}.
fjörðr, *m.* (*gsg*) 10^{6}.
fjörnir, *m.* (*gsg*) 18^{5}.
fjörrán, *n.* (*asg*) 24^{6}.
flestr, *adj. superl.* (*dsgm*) 26^{4} (*asgn*) 25^{7}.
flóð, *n.* (*asg*) 4^{6}.
flokkr, *m.* (*dpl*) 23^{5}.
fljúga, (*3 pl. praet.*) 23^{6}.
flærð, *f.* (*dsg*) 18^{5}.
flœja, (*praet. inf.*) 9^{4}.
fold, *f.* (*nsg*) 25^{7} (*gsg.*) 4^{7}.
fólktjald, *n.* (*asg*) 18^{6}.
fóstrjörð, *f.* (*dsg*) 4^{8}.
fótr, *m.* (*apl.*) 16^{4} *24^{5}.
frá, *praep.* 4^{5} 10^{6} 20^{7} 24^{8}.
framligr, *adj.* (*asgn*) 21^{3}.
framr, *adj.* (*nsgm*) 4^{5}.
fregna, (*1 sg. praet.*) 6^{5} 9^{3} 18^{7}.
friðr, *m.* (*asg*) 18^{2}.
fríðr, *adj.* (*comp. nsgm.*) 28^{6}.
Fróði, *m.* (*gsg*) 25^{6}.
frægr, *adj.* (*gsgm*) 19^{1}.
frœkn, *adj.* (*dsgm*) 14^{2} 19^{5}.
fyrir, *praep.* 3^{4} 7^{6} 18^{4} 19^{8} 22^{7} 24^{7} 26^{3}.
fyrr, *adv.* 5^{5}.
ganga, (*3 sg. praet.*) 8^{3} 10^{1}.
Garðar, *m. pl.* (*dpl*) 3^{2}.
Gautr, *m.* (*dsg*) 7^{8}.
gefa, (*3 sg. praet.*) 9^{6} 11^{1} 25^{7}.
geirr, *m.* (*gsg*) 17^{7} (*gpl*) 25^{2}.
gengi, *n.* (*dsg*) 6^{2} (*asg*) 21^{3}.
gera, (*3 sg. praet.*) 22^{5}.
geta, (*3 sg. praet.*) 10^{5}
gildir, *m.* (*dsg.*) 20^{7}.
gjalla, (*3 sg. praet.*) 6^{6}.
glaðr, *adj.* (*nsgf*) 9^{7}.
gleðja, (*part. praet. nsgm*) 21^{1}.
glóð, *f.* (*dpl*) 6^{8} (*gpl*) 26^{5}.
glójörð, *f.* (*gsg*) 22^{5}.
glólisti, *m.* (*gsg*) 11^{2}.
gnógr, *adj.* (*nsgm*) 7^{2} (*nsgf*) 8^{5}.
goð, *m. o. n.* (*nsg*) 1^{8} (*gsg*) 9^{8} 13^{4} (*dpl*) 10^{8}.
góðr, *adj.* (*dsgm*) 9^{7} (*asgm*) * 13^{6} 19^{4} (*nplf*) 4^{6} (*aplm*) 15^{4}.
Grábakr, *m.* (*asg*) 21^{4}.
gramr, *m.* (*gsg*) 17^{8} 18^{4} (*dsg*) 9^{4} (*asg*) 15^{5}.

gránn, *adj.* (*aplm*) 24^{6}.
grár, *adj.* (*nsgm*) 23^{2} (*dsgm*) *8^{8}.
greppr, *m.* (*nsg*) 26^{7}.
gríma, *f.* (*gsg*) 15^{6}.
grimmr, *adj.* (*nsgm*) 21^{3}.
grjót, *n.* (*dsg*) 23^{1}.
grœđir, *m.* (*gsg*) 24^{1}.
Grœnland, *n.* (*asg*) 12^{5}.
grœnn, *adj.* (*asgn*) 23^{1}.
gumi, *m.* (*dpl*) 11^{1}.
gunnblíđr, *adj.* (*nsgm*) 12^{6}.
Gunnr, *f.* (*gsg*) 15^{5}.
gustr, *m.* (*dsg*) 17^{7}.
Gylfi, *m.* (*gsg*) 22^{6}.
gætir, *m.* (*nsg*) 12^{5}.
Göndul, *f.* (*gsg*) 11^{4}.
haf, *n.* (*gsg*) 3^{7}.
hafa, (*1 sg. praes*) 26^{1} (*3 sg. praes.*) 2^{1} 14^{5} (*praes. inf.*) 20^{8}.
halda, (*3 sg. praet.*) 5^{1} (*praes. inf.*) 13^{4}.
halr, *m.* (*dsg*) 21^{6}.
hangi, *m.* (*gpl*) *23^{8}.
hann, *pron.* (*nsg*) 11^{6} (*gsg*) 25^{3}.
hár, *adj.* (*nsgm*) 5^{7} (*superl. nsgm*) 17^{7} (*superl. asgf*) *28^{3}; *superl. neutr. ss. adv.* 8^{3}.
harđráđr, *adj.* (*dsgm*) 10^{1}.
hauđr, *n.* (*dsg*) 24^{7}.
hauss, *m,* (*asg*) 18^{2}.
hefnd, *f.* (*asg*) 5^{8}.
heiđinn, *adj.* (*nsgm*) 7^{5} (*nplm*) *15^{8}.
heiđir, *m.* (*gsg*) 10^{1}.
heiđni, *f.* (*asg*) 14^{3}.
heilagr, *adj.* (*nsgm*) 28^{3}.
heimr, *m.* (*gsg*) 3^{8}.
herđar, *f. pl.* (*apl*) 18^{1}.
hernađr, *m.* (*asg*) 6^{4}.
herr, *m.* (*nsg*) 7^{6} 14^{7} (*dsg*) 13^{2}.
hilmir, *m.* (*dsg*) 3^{7} 5^{7}.
hingat, *adv.* 14^{8}.
hinn, *pron.* (*nsgm*) 13^{5} 16^{3}; — *art.* (*nsgn*) 18^{3}.
hirđ, *f.* (*nsg*) 19^{7} 24^{7}.
hjaldr, *m.* (*gsg*) 20^{7}.
hjaldrmagnađr, *m.* (*dsg*) 10^{2}.
hjálmr, *m.* (*dsg*) 18^{4} (*gpl*) 11^{5}.
hjálmraun, *f.* (*gsg*) 14^{4}.
Hjaltland, *n.* (*asg*) 12^{1}.
hjarl, *n.* (*dsg*) 9^{2} 19^{8}.
hjörr, *m.* (*nsg*) 18^{1} (*gpl*) 16^{5} *26^{1}.
hlaupstóđ, *n.* (*nsg*) 24^{4}.
hlíf, *f.* (*gsg*) 12^{2} (*asg*) 28^{4}.
hlutr, *m.* (*dsg*) 26^{4}.
hlýđa, (*praes. inf.*) 25^{3}.
hníga, (*3 sg. praet*) 22^{7}.
hnípa, (*3 sg. praet.*) 25^{5}.
hodd, *n. pl.* (*gpl*) 14^{7} (*dpl*) 20^{1}.
hóf, *n.* (*asg*) 26^{2}.
hollr, *adj.* (*asgm*) 15^{1}.
horskr, *adj.* (*dsgm*) 20^{7}.
hórvetna, *adv.* 16^{5}.
hrafn, *m.* (*gsg*) 23^{6} (*dsg*) 15^{2}.
hrafngreddir, *m.* (*nsg*) 20^{1}.
hraustr, *adj.* (*nsgm*) 12^{1}.
hreggbjóđr, *m.* (*nsg*) 8^{3}.
hreinbyggvir, *m.* (*nsg*) 16^{1}.
hreinn, *m.* (*dpl*) 22^{8}.
hreinn, *adj.* (*dsgm*) 9^{3}.
hríđeflandi, *m.* (*dpl*) 16^{6}.
hringr, *m.* (*gsg*) 14^{5} (*asg*) 4^{7} (*gpl*) 12^{7} (*apl*) 9^{6}.
hrjóđa, (*3 sg. praet. refl.*) 19^{6}.
hróđr, *m.* (*asg*) 26^{1}.
hróđrtala, *f.* (*asg*) 1^{2}.
hróf, *n.* (*gsg*) 16^{2}.
hrynslóđ *f.* (*gsg*) 7^{5}.
hræddr, *adj.* (*nsgf.*) 15^{1}.
hrönn, *f.* (*dpl*) 24^{7}.
hundrađ, *n.* (*dpl*) 22^{4}.
hungrtrauđr, *adj.* (*nsgm*) 24^{8}.
hvar, *adv.* 8^{4}.
hverfa, (*3 sg. praet.*) 10^{7}.
hverr, *pron. interr.* (*asgm*) 11^{5}; — *pron. indef.* (*nsgm*) 25^{4} (*gsgf*) 1^{4} (*dsgf*) 8^{1} (*asgn*) 16^{3}.
hyggja, (*3 sg. praet. conj.*) 3^{6}.
hyrstríđir, *m.* (*nsg*) 14^{3}.
hættr, *adj.* (*superl. nsgm*) *20^{2}
höggva, (*praes. inf.*) 16^{1} (*part. praet. asgm*) 24^{3}.
höldr, *m.* (*dpl*) 25^{7}.
hönd, *f.* (*apl*) 16^{4}.
í, *praep.* 3^{2} 5^{3} 20^{8} 24^{6}.
illr, *adj.* (*dpln*) 10^{7}.
írland, *n.* (*dsg*) 6^{6}.
íslenzkr, *adj.* (*dsgm*) 13^{2}.

ítr, *adj.* (*nsgm*) 26^{4} (*dsgm*) 2^{7}.

ítrskíð, *n.* (*apl*) 22^{2}.

jafn, *adj.*; *neutr. ss. adv.* 20^{2}.

jarl, *m.* (*nsg*) 21^{1} (*gsg*) 19^{8} (*asg*) 9^{2}.

jóskreytandi, *m.* (*nsg*) 4^{3}.

jöfurr, *m.* (*nsg*) 16^{8} (*dsg*) 19^{5} (*gpl*) 3^{7}.

jörð, *f.* (*dsg*) 25^{1}.

jötunn, *m.* (*gsg*) *24^{4}.

kaf, *n.* (*asg*) 21^{8}.

kanna, (*3 pl. praet.*) 4^{6}.

koma, (*3 sg. praet.*) 6^{8} 8^{4} 9^{1} 18^{5} 19^{3} (*part. praet. asgn*) 12^{6}.

konungmaðr, *m.* (*gpl*) 11^{6}.

konungr, *m.* (*nsg*) 4^{8} 13^{8}.

kraptr, *m.* (*dsg*) 9^{3}.

kristinn, *adj.* (*apln.*) 11^{2}.

kristna, (*part. praet. asgn*) 12^{1}.

Kristr, *m.* (*nsg.*) 9^{4} 28^{3}.

kunna, (*3 sg. praet.*) 16^{3}.

kviðja, (*part. praet. asgn*) 16^{8}.

kœnn, *adj.* (*nsgm*) 9^{3}.

láð, *n.* (*gsg*) 28^{7}.

land, *n.* (*gsg*) 8^{4} (*asg*) 23^{4} (*apl*) 11^{4}.

landherr, *m.* (*nsg*) 10^{6}.

langbarðr, *m.* (*gsg*) 18^{8}.

langr, *adj.* (*asgf*) 14^{1}.

láta, (*3 sg. praet.*) 9^{5} 12^{5} 13^{5} 16^{1} ^{5} 21^{5} (*part. praet. asgn.*) 2^{1}.

látrkennir *m.* (*nsg*) *20^{4}.

lauðr, *m.* (?) (*gsg*) 21^{6}.

launa, (*praes. inf.*) 14^{4}.

lauss, *adj.* (*asgm*) 18^{2}.

laut, *f.* (*gsg*) 11^{3}.

leiðr, *adj.* (*superl. asgm.*) 15^{8}.

létta, (*3 sg. praet. conj.*) 7^{3}.

liðœkjandi, *m.* (*dsg*) 14^{2}.

liðsmaðr, *m.* (*npl.*) 23^{3}.

líf, *n.* (*dsg*) 28^{4}.

liggja, (*3 pl. praet.*) 23^{3}.

limgarmr, *m.* (*nsg.*) 7^{4}.

linnr, *m.* (*gsg*) 20^{3}.

list, *f.* (*gpl*) 8^{3}.

ljótr, *adj.* (*apln*) 11^{3}.

lof, *n.* (*asg*) 2^{8}.

lofðungr, *m.* (*nsg*) 10^{6}.

lófi, *m.* (*gsg*) 26^{2}.

logi, *m.* (*dsg*) 10^{4}.

lýðr, *m.* (*dsg*) 10^{5} (*gpl*) 7^{8}.

lýpting, *f.* (*dsg*) 20^{3}.

lægir, *m.* (*gsg*) 14^{1}.

lög, *n. pl.* (*dpl*) 13^{4}.

lögr, *m.* (*gsg*) 5^{2} (*asg*) 22^{8}.

löstr, *m.* (*apl*) 16^{7}.

maðr, *m.* (*asg*) 24^{3}.

már, *m.* (*nsg*) 23^{8}.

margr, *adj.* (*nsgm*) 22^{7} (*dsgm*) 16^{2} 17^{6} (*asgm*) 24^{2}.

margspáinn, *adj.* (*nsgm*) *8^{8}.

máttr, *m.* (*dsg*) 1^{4}.

með, *praep*, 6^{2} 9^{3} 21^{3} 23^{1}.

mega, (*3 sg. praes. conj.*) 26^{7}.

meinfærr, *adj.* (*asgn*) 22^{8}.

merkligr, *adj.* (*dpln.*) *26^{6}.

mestr, *adj. superl.* (*nsgm*) 26^{4} (*dsgm*) 1^{3}.

mikill, *adj.* (*asgf*) 6^{1}.

mildingr, *m.* (*nsg*) 8^{7}.

minni, *adj. comp.* (*asgm*) 2^{1}.

móðir, *f.* (*gsg*) 24^{4}.

móinn, *m.* (*gsg*) 21^{4}.

munu, (*3 sg. praes.*) 26^{5}.

mækir, *m.* (*asg*) 22^{7}.

mærr, *adj.* (*nsgm*) 8^{7}.

mætr, *adj.* (*nsgm*) 2^{1}.

mötuðr, *m.* (*nsg*) *8^{2}.

ná, (*3 sg. praet.*) 25^{1}.

nafni, *m.* (*npl.*) 23^{6}.

nár, *m.* (*dsg*) 23^{2}.

nefna, (*part, praet. nsgm*) 3^{1}.

nema, *conj.* 3^{7}.

nistir, *m.* (*nsg*) 5^{1}.

níta, (*3 sg. praet.*) *10^{8}.

njóta (*3 sg. praes.*) 14^{7}.

njörn, *f.* (*nsg*) *18^{5}.

norðr, *adv.* 14^{8}.

Noregr, *m.* (*asg*) 5^{6} 12^{4}.

of, *praep.* *25^{8}.

ógn, *f.* (*nsg*) 13^{1}.

ógnblíðr, *adj.* (*superl. dsgm.*) 20^{6}.

ógnmildr, *adj.* (*nsgm.*) 9^{5}.

ok, *conj.* 6^{3} 7^{5} 8^{5} 10^{7} 11^{1} *12^{2} 22^{1} 25^{5} 28^{3}.

óláfr, *m.* (*dsg*) 28^{6}.

or, *praep.* 8^{1} 24^{3}.

ormr, *m.* (*nsg*) 19^{6} (*gsg*) 13^{3}.

oss, *m.* (*gsg*) 26[5].
otr, *m.* (*dpl*) 21[7].
ótti, *m.* (*asg*) 1[8].
ráđ, *n.* (*nsg*) 19[8] (*dsg*) 13[7] (*asg*) 16[3] (*dpl*) 25[3].
ráda, (*praes. inf.*) 10[5].
ráđfimr, *adj.* (*nsgm*) 4[2].
ramr, *adj.* (*dsgf*) 12[8].
rauđr, *adj.* (*dsgn*) 19[6] (*aplm*) 24[8] (*aplf*) 4[8].
rausn, *f.* (*asg*) 6[1].
reggstrind, *f.* (*gsg*) 4[1].
reka, (*3 sg. praet.*) 6[1] (*part. praet. asgm*) 24[2].
renna, (*3 pl. praet.*) 7[1].
réttdœmr, *adj.* (*nsgm*) 13[8].
réttr, *m.* (*asg*) *13[5].
reyr, *n.* (*nsg*) 18[3] (*gsg*) 13[7].
ríđa, (*3 sg. praet.*) 17[5].
ríkr, *adj.* (*superl. nsgm*) 11[6].
Rín, *f.* (*gsg*) 1[6].
rísta, (*3 sg. praet.*) 4[5].
rít, *f.* (*gsg*) 13[5].
rjóđa, (*3 sg. praet.*) 5[3].
rjóđandi, *m.* (*apl*) 13[6].
rjóđr, *m.* (*nsg*) 6[2].
rjúfa, (*3 pl. praet.*) 18[6].
róma, *f.* (*dsg*) 8[2].
runnr, *m.* (*asg*) 11[7].
rönd, *f.* (*gpl*) *8[4] (*apl*) 4[1].
sá, *pron.* (*nsgm*) 3[1] 6[1] 9[6] 11[1] 14[6] (*gsgm*) 28[1] (*dsgm*) 1[7] 2[6] (*dsgf*) 5[3] (*asgm*) 1[3] 15[5] 25[7] (*asgn*) 14[4] (*nplm*) 15[6] (*dplm*) 16[7].
sannfregit, *part. praet.* (*asgn*) 20[8].
sannmiđjungar, *m. pl.* (*npl*) 15[7].
sannnjörđungar, *m. pl.* (*dpl*) 22[3].
sár, *n.* (*apl*) 18[7].
sárlómr, *m.* (*gsg*) 8[2].
sárr, *adj.* (*dsgm*) 23[2].
seggr, *m.* (*dpl*) 18[8].
segja, (*3 sg. praet.*) 18[2].
sem, *conj.* 12[2] 20[3] 23[4].
semja, (*3 sg. praet.*) *26[2].
senna, *f.* (*gsg*) *22[3].
sér, (*pron. dpl*) 15[8].
setja, (*part. praet. asgm*) *13[8].
síđan, *adv.* 12[6] 17[5] 20[6] 22[2].
siđr, *m.* (*dsg*) 10[6] (*apl*) 15[4].
sigr, *m.* (*dsg*) 21[2] (*asg*) 8[1].
sínn, *pron.* (*gsgm*) 5[8] (*dsgf*) 20[3].
sjá, (*1 sg. praet.*) 3[5] (*3 sg. praet.*) 24[2].
skati, *m.* (*gpl.*) 10[3].
skíđ, *n.* (*gsg.*) 22[6] 28[6] (*dpl*) 5[2].
skip, *n.* (*apl*) 4[4].
skjóta, (*3 sg. praet.*) 23[1].
skjöldr, *m.* (*gsg*) 10[3] (*dpl*) *18[6].
skógr, *m.* (*gsg*) 7[2] 28[8].
Skoti, *m.* (*npl*) 7[4].
skotjörđ, *f.* (*asg*) 10[4].
skreyta, (*part. praet. asgf*) 10[3].
skreytir, *m.* (*nsg*) *28[5].
skulu, (*1 sg. praes.*) 1[6].
ský, *n.* (*gpl*) 2[5].
skygna, (*3 sg. praes.*) 23[7].
skýtjörn, *f.* (*gsg*) *28[5].
skœđasagnir, *f. pl.* (*dpl.*) 23[7].
slíkr, *adj.* (*asgn*) 11[8].
slóđ, *f.* (*asg*) 24[1].
slyngja, (*part. praet. asgn*) 21[8].
smíđa, (*praes. inf.*) 2[8].
snarpr, *adj.* (*dplm*) 18[7].
snarr, *adj.* (*nsgm*) 8[1].
snimma, *adv.* 4[3].
snjallr, *adj.* (*nsgm*) 2[3] (*dsgm*) 3[6].
sól, *f.* (*gsg*) 2[2].
sóma, (*3 sg. praet.*) 2[3].
sonr, *m.* (*dsg.*) 3[8] (*asg*) 25[8].
sóti, *m.* (*nsg*) 24[5].
stađr, *m.* (*asg*) 28[2].
stafn, *m.* (*gpl*) 15[2].
stál, *n.* (*gpl*) 3[4].
stallr, *m.* (*gsg*) *12[4].
standa, (*3 sg. praet.*) 13[1] 20[1].
stíga, (*3 sg. praet.*) 21[1].
stillir, *m.* (*gsg.*) 19[1].
stólkonungr, *m.* (*nsg.*) 2[2].
strönd, *f.* (*apl.*) 23[4].
stýra, (*3 sg. praes.*) 1[3].
stýrir, *m.* (*nsg.*) 12[3].
støkkvifýrr, *m.* (*gpl*) 12[3].
sundvargr, *m.* (*gsg*) 17[6].
svá, *adv.* 13[5] 22[5].
svangr, *adj.* (*nsgm*) *24[1].
sveit, *f.* (*dsg*) 7[3].

sverđ, *n.* (*dpl*) 19^{2}.
sverđél, *n.* (*gsg*) 2^{4}.
svífa, (*3 sg. praet.*) 17^{5} 22^{4}.
svinnr, *adj.* (*asgm*) 15^{7}.
svíri, *m.* (*nsg*) 17^{8}.
sýja, *f.* (*npl*) *4^{5}.
tafn, *n.* (*dsg*) 17^{4}.
taka, (*3 sg. praet.*) 9^{7}.
telja, (*praes. inf.*) 11^{8}.!
til, *praep.* 4^{7} 7^{2} 24^{1}.
tírr, *m.* (*nsg*) 17^{8}.
tjald, *n.* (*dsg*) 28^{8}.
trú, *f.* (*dsg*) 12^{3} (*asg*) 9^{8}.
Tryggvi, *m.* (*gsg*) 3^{8}.
tœja, (*3 sg. praet.*) 9^{4}.
úfár, *adj.* (*dsgm*) *21^{5}.
úlítt, *adv.* 10^{8}.
um, *praep.* 16^{3} 19^{4} 22^{6} ^{8} 23^{4} ^{7}; — *part. expl.* 6^{8} 7^{7} *12^{8} 13^{6} 14^{8}.
undir, *praep.* 22^{4}; und, 19^{5} 28^{7}.
ungr, *adj.* (*nsgm*) 3^{1} 5^{3}.
unna, (*3 sg. praes. conj.*) 11^{7}.
úsiđr, *m.* (*asg.*) 16^{8}.
úþjód, *f.* (*nsg*) 15^{4}.
vagna, *f.* (*gsg*) 7^{7} 28^{7}.
valr, *m.* (*asg*) 24^{6}.
ván, *f.* (*gsg*) 21^{7}.
vanda, (*praes. inf.*) 1^{5}.
vándr, *adj.* (*dsgm*) 10^{6}.
vápnbautinn, *adj.* (*nsgm*) 7^{8}.
vargr, *m.* (*nsg*) 24^{2} (*dsg*) 8^{8} (*gpl*) 5^{1}.
várr, *pron.* (*dsgn*) 13^{7} (*asgn*) 28^{2}.
vé, *n.* (*npl*) 6^{7}.
veglyndr, *adj.* (*dsgm*) 1^{5}.
vegsamr, *adj.* (*nsgm.*) 12^{3}.
veita, (*2 sg. praes. imper.*) 28^{1}.
vel, *adv.* 3^{6} 8^{6} 26^{2}.
verđa, (*3 sg. praes.*) 28^{8} (*3 sg. praet.*) 17^{7} 19^{1} ^{4} 25^{3} (*3 sg. praet. conj.*) 19^{7} (*part. praet. nsgm.*) 14^{8} (*part. praet. asgf*) 25^{1} (*praes. inf.*) 2^{4}.
verđr, *m.* (*gsg.*) *6^{3}.
verđung, *f. nsg.* *21^{8}.
verk, *n.* (*dpl*) 26^{6}.
vesa, (*3 sg. praet.*) 2^{6} 3^{1} 5^{7} 8^{5} 11^{6} 15^{1} 19^{2} 25^{6} (*3 pl. praet*) 15^{6}.
vestan, *adv.* 9^{5}.
vestr, *adv.* 5^{1} 6^{4}.
viđ, *praep.* 9^{7} 13^{7} 15^{1} 18^{1}.
víđa, *adv.* 16^{6} 28^{1}.
víđfrægr, *adj.* (*nsgm*) 5^{2}.
víđir, *m.* (*asg*) 22^{6}.
víđr, *adj.* (*dsgn*) 28^{7}; *neutr. ss. adv.* 7^{7} 13^{1} 15^{3}.
víg, *n.* (*gpl*) 6^{3}.
vígmóđr, *adj.* (*nsgm*) 6^{8}.
vigr, *f.* (*gpl*) 21^{2}.
vilja, (*1 sg. praes.*) 2^{5}.
vinna, (*3 sg. praet.*) 5^{5} 6^{1} 7^{2} 11^{2} 12^{1} 13^{6} (*3 pl. praet.*) 16^{7}.
vinr, *m.* (*dsg*) 1^{6}.
vísi, *m.* (*nsg*) 6^{7} 13^{2}.
vist, *f.* (*nsg*) 8^{5}.
vit, *n.* (*asg*) 5^{4}.
vita, (*3 sg. praes. conj.*) 11^{5} (*3 pl. praet.*) 15^{5}.
vitr, *adj.* (*nsgf*) 21^{7}.
vængr, *m.* (*dpl*) 12^{7}.
völlr, *m.* (*gsg*) 12^{7} 13^{3}.
vörđr, *m.* (*asg.*) *3^{2}.
Yggr, *m.* (*gsg*) 20^{5}.
yfirhildingr, *m.* (*asg*) 1^{1}.
yngvi, *m.* (*nsg*) 9^{1}.
yppa, (*praes. inf.*) 26^{7}.
ýtar, *m. pl.* (*gpl*) 3^{2} (*dpl*) 15^{3} (*apl*) 4^{3}.
ýtir, *m.* (*gsg*) *21^{5} (*dsg*) 13^{1}.
þá, *adv.* 9^{5} 10^{7}.
þangat, *adv.* 23^{8}.
þar, *adv.* 6^{7} 23^{6} 25^{6}.
þarfr, *adj.* (*superl. nsgm*) 14^{5}.
þengill, *m.* (*nsg*) 14^{5}.
þeyr, *m.* (*gsg*) 12^{2} 26^{3}.
þingat, *adv.* 9^{1}.
þinn, *pron.* (*dsgm*) 1^{6}.
þjóđ, *f.* (*nsg*) 9^{7} 25^{6} (*gsg*) 6^{2}.
þjóđkonungr, *m.* (*gsg*) *28^{4}.
þjófr, *m.* (*dsg*) 16^{2}.
þó, *conj.* 2^{5}.
þollr, *m.* (*dsg*) 2^{3}.
þorn, *m.* (*npl*) 11^{5}.
þrenni, *numer.* 20^{4}.
þrima, *f.* (*asg*) 25^{2}.
þrjóta, (*3 sg. praet.*) 21^{2} (*praes. inf.*) 26^{8}.
þróttr, *m.* (*gsg*) *2^{5}.

þrymbaugr, *m.* (*gpl*) 14^{4}.
þverrir, *m.* (*nsg*) 25^{4} (*gsg*) 14^{7} (*asg*) 7^{6}.
því-at, *conj.* 1^{5} 28^{5}.
þú, *pron.* (*nsg*) 28^{1}.
þykkja, (*1 sg. praes. refl.*) 20^{5}.
ægir, *m.* (*nsg*) 23^{2}.
ætt, *f.* (*nsg*) 10^{3} (*gsg*) 1^{4}.
œskibaldr, *m.* (*nsg*) 3^{3}.
öðlingr, *m.* (*nsg*) 5^{5} 9^{6} 15^{3}.
öld, *f.* (*gsg*) 1^{1} (*dpl*) 9^{5}.
örn, *m.* (*dsg*) 6^{4}.
örnfljótr, *adj.* (*nsgm*) 26^{8}.
øx, *f.* (*nsg*) 17^{5}.

Tillägg:

Då vi i detta arbete upprepade gånger talat om afskr. och skrifvaren, och då genom förbiseende betydelsen af dessa uttryckssätt icke närmare angifvits, tillåta vi oss här bifoga den upplysning, att med afskr. förstås 'Kateketen Guðmundsson' (se sid. 3 anm. 2) och med skrifvaren 'den person, som i Bergsboken nedskrifvit texten till Olofsdråpan'. — Sedan afhandlingen redan blifvit lagd under pressen, har af en händelse kommit till vår kunskap, att ändringen 'látrkœnn' till 'látrkennir' (str. 20^{4}) förut gjorts af K. Gíslason (se 'Forandringer af Qvantitet i Oldnordisk-Islandsk' int. i Aarbøger for Nord. Oldk. og Hist. 1866 sid. 248).

Rättelser:

Sid.	7	rad	3	står	þe*i*ri		läs	þe*i*ʒi.
„	„	„	8	„	bʒ*a*ndʒ		„	b*ra*ndʒ
„	9	„	5	„	ha*r*dʒ		„	hʒa*r*dʒ.
„	27	„	20	„	ett		„	platsen för ett.
